

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2010 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9, 10
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັດເສີນ 139: 1-12, 23-24; ສຸພາສິດ 3:5-6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເພງສັດເສີນ ບົດທີ 139; ສຸພາສິດ 3:5-6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນຄວາມສຳຄັນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາທຸກຄົນກໍຄວນທີ່ຈະຊອກສແວງຫາພຣະອົງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳງານໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຄືຢ່າງໃດ, ໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານຢ່າງໃດ, ແລະພາຍໃນບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຮົາເດ, ແລະໃນແຕ່ລະເວລານາທີຂອງຊີວິດ ພຣະອົງຊົງກະທຳງານຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານໃນຊີວິດປະຈຳວັນຢ່າງໃດ.

ຄຳນຳ

“ໄດ້ຍິນຂ້ອຍບໍ່?” ນີ້ຄົງຈະເປັນຄຳທີ່ຄຸ້ນເຄີຍຫຼືຂອງພວກເຮົາ ເພາະເປັນຄຳໂຄສະນາຂອງບໍລິສັດໂທຣະສັບມີຖື. ການໂຄສະນານີ້ ແມ່ນຊາຍຄົນນຶ່ງຊຶ່ງກຳລັງເວົ້າໂທຣະສັບຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ສະແດງເຖິງວ່າ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ທີ່ໃດໂທຣະສັບນີ້ຈະໃຊ້ໄດ້ດີ.

ການໂຄສະນານີ້ອາດຈະດີສຳລັບຜູ້ອື່ນ ແຕ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວໃຊ້ບໍ່ໄດ້ເພາະເວລາຂ້າພະເຈົ້າຂັບຮີດຂັ້ນພູລົງພູ ບາງຄັ້ງກໍຮັບໄດ້ບາງຄັ້ງສັນຍານກໍຂາດໄປ. “ໄດ້ຍິນຂ້ອຍບໍ່?” ເປັນຍ້ອນໂທຣະສັບຂອງຂ້ອຍຫລືຂອງເຈົ້າ? ບໍລິສັດໂຄສະນາກ່າວວ່າ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃສໂທຣະສັບນີ້ໃຊ້ໄດ້ທຸກສະຖານທີ່. ບໍ່ແມ່ນ, ບໍ່ແມ່ນ.... ໃນພຣະຄຳພີຕອນນີ້ ໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ທຸກໆສະຖານທີ່. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກຳນົດສະຖານທີ່ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຫ່າງຈາກພວກເຮົາຈັກເທື່ອ. ເມື່ອພວກເຮົາອ່ານພຣະທັມຕອນນີ້ ພວກເຮົາກໍຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະອົງຊົງຢູ່ທຸກໆບ່ອນ, ທຸກໆເວລານຳພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຕ້ອງຊອກຫາພຣະອົງ.

1. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ພາຍໃນຂອງພວກເຮົາທຸກຢ່າງ: (ເພງສັດເສີນ. 139:1-6)

ສອງສາມປີຜ່ານມາ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ໄປກວດໂດຍຜ່ານແສງຮັງສີໄຟຟ້າ. ບໍ່ແມ່ນຕລົກ ແຕ່ເປັນໜ້າແປກປລາດຊ້ຳ. ທ່ານໝໍມີເຄື່ອງມືສຳລັບຄົ້ນຄວ້າຫາພະຍາດ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໄດ້ປາດໄດ້ຄົວເລີຍ. ເພິ່ນຮູ້ສ່ວນທາງ

ໃນຂອງພວກເຮົາໂດຍການກວດເລືອດ, ການສ່ອງໄຟຟ້າ ແຕ່ຢ່າງໜຶ່ງທີ່ເພີ່ມຮູ້ເຫັນບໍ່ໄດ້ຄືຈິດວິນຍານຂອງ ພວກເຮົາຊຶ່ງມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ໄດ້.

ເພງສັດເສີລ 139:1-6 ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກພວກເຮົາດີ. ຂໍ້ 1. "ຮູ້ຈັກ" ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ພວກ ເຮົາໃຊ້ເປັນເຜີນໆ ແຕ່ຖ້າຈະຮູ້ຈັກແທ້ນັ້ນແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ທາງໃນ. ຫລາຍຄົນອາດຈະຮູ້ພວກເຮົາວ່າມີ ເຮືອນສາມຫ້ອງນອນ, ສອງຊັ້ນ, ຫ້ອງນ້ຳສອງຫ້ອງ, ຢູ່ຖານນັ້ນ ຖານນີ້... ແຕ່ວ່າ ພວກເພີ່ນຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພວກ ເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງຖ້າເພີ່ນຫາກບໍ່ໄດ້ມາຢູ່ໃກ້ຊິດກັບພວກເຮົາສາກ່ອນ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກພວກເຮົາໂດຍວິທີນີ້ ລະ ຄືພຣະອົງຊົງຢູ່ໃກ້ຊິດກັບພວກເຮົາ.

ຂໍ້ 2 ແລະ 3 ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງການຊົງຮູ້ຈັກຂອງພຣະເຈົ້າອີກວ່າ ແມ່ນແຕ່ຈະອອກໄປທາງ ໂກ ຫລືວ່າລຸກຂຶ້ນຫລືນັ່ງລົງ ພຣະອົງກໍຊົງຮູ້. ພຣະອົງຊົງຮູ້ແມ້ກະທັ້ງເວລາພວກເຮົາທຳງານເວລາພວກເຮົາ ໄປທຸ່ງ ແລະເວລາພວກເຮົານະມັສການກໍເໝືອນກັນ.

ຂໍ້ 4-6 ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນຍັງໄດ້ກ່າວກວ້າງອອກໄປເຖິງການເວົ້າຈາປາສັຍອີກ, ພຣະອົງຍັງຮອບຮູ້ທຸກຢ່າງ ແມ່ນແຕ່ລິ້ນຂອງພວກເຮົາຈະກ່າວອັນໃດອອກໄປ. ແຕ່ວ່າພຣະອົງຊົງກະທຳການອັດສະຈັນໃນພວກເຮົາຄືປົກ ປ້ອງຄຸ້ມຄອງ ອ້ອມລ້ອມ ນຳໜ້າພາທາງ ຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້.

ສ່ວນຫລາຍພວກເຮົາເອງ ບາງທີກໍບໍ່ສະບາຍໃຈ, ເພາະພຣະອົງຊົງສະຖິດທີ່ວທຸກບ່ອນທຸກສະຖານທີ່ ແລະ ຮູ້ເລິກເກີນໄປໂພດ ແລະເຂົ້າໃຈຫລາຍໂພດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມພຣະເຈົ້າຮັກພວກເຮົາຫລາຍ ນີ້ຄືການຮັບປະ ກັນວ່າພຣະອົງເປັນຂອງພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາກໍບໍ່ຄວນຍ້ານກົວພຣະອົງເລີຍ.

2. ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດກັບພວກເຮົາໃນທຸກໆສະຖານທີ່: (ເພງສັດເສີນ. 139:7-12)

ໃນຂໍ້ທີ 7 ບອກວ່າ ແມ່ນວ່າຂ້າພຣະອົງຈະໄປທາງໃດຈະໄປທາງໃດ ທີ່ຈະໄປໃຫ້ພື້ນຈາກພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະອົງ ແລະທ່າງຈາກພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແມ່ນບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຫລີກໄດ້.

ຂໍ້ 8 ຜູ້ຂຽນໄດ້ບໍລິຍາຍເຖິງຄວາມສູງແລະຄວາມເລິກຂອງພຣະເຈົ້າ. ສວັນເປັນສະຖານທີ່ສູງສຸດແລະນະ ຣິກເປັນສະຖານທີ່ຕໍ່າສຸດ ພຣະອົງກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຈະຕົກນະຣິກ ແຕ່ພຣະອົງ ຊົງຫລົງເຫັນທຸກທີ່ ແລະພຣະອົງຊົງຊິດຊ່ວຍໄດ້ທຸກທີ່.

ຂໍ້ 9-10 ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວເຖິງຂອບເຂດຂອງໂລກ. ໃນທີ່ນີ້ ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວຈະກ່າວເຖິງແຂນຂອງພຣະອົງ ວ່າມີຄວາມຍາວຈັກປານໃດ. ພວກເຮົາມັກຈະເວົ້າກັນວ່າ ນ້ຳທະເລຍາວສຸດຊິ່ວຕາ ກໍໝາຍ ຄວາມວ່າສຸດ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຂອງພຣະເຈົ້າຍັງໄປເຖິງໄດ້.

ຂໍ້ 11-12 ຜູ້ຂຽນກ່າວເຖິງຄວາມມືດແລະຄວາມສວ່າງ. ຄວາມມືດແມ່ນກາງຄືນ ຄືນສ່ວນຫລາຍຍ້ານ ຄວາມມືດ ເພາະຄວາມມືດເຮັດໃຫ້ຄືນຫລົງທາງ, ຄວາມມືດເຮັດໃຫ້ຄືນຕໍາສະດຸດ....ແລະຜູ້ ອື່ນກໍບໍ່ສາ ມາດເຫັນເຂົາດ້ວຍ. ພຣະທັມຕອນນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະ ພາບການຢ່າງໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນກັບເຮົາ.

3. ພຣະເຈົ້າຊົງນໍາພາພວກເຮົາໄປໃນເສັ້ນທາງນິຣັນດອນ: (ເພງສັຣເສີນ.139:23-24)

ໃນຂໍ້ທີ 23-24 ຜູ້ຂຽນກ່າວວ່າ ພຣະອົງຍັງໄດ້ຄືນເບິ່ງຫົວໃຈຂອງເພິ່ນວ່າເປັນຢ່າງໃດ. ຖ້າຫາກຍັງມີ ຄວາມຊົ່ວມົວໝອງຢູ່ ກໍຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດຂອງພຣະອົງດູແລຂ້າພຣະອົງດ້ວຍ.

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າໄປທຸ່ງໃນຖ້ຳແຫ່ງນຶ່ງຢູ່ຮັດນິວແມກຊິໂກ ເມື່ອຜູ້ທ່ອງທຸ່ງທັງຫລາຍມາເຖິງຖ້ຳທຸກຄືນ ແລ້ວ ຜູ້ນໍາພາກໍບອກພວກເຮົາວ່າ ພວກເຮົາຈະປົດໄຟໝົດ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍປົດໄຟ, ບໍ່ສາມາດເຫັນ ສິ່ງໃດເລີຍ ແມ່ນແຕ່ມີຂອງຕົນເອງກໍຍັງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ນີ້ແມ່ນຄັ້ງແລກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ພົບກັບຄວາມ ມືດທີ່ສຸດໃນຊີວິດ.

ດວງໃຈຂອງມະນຸດກໍອາດຈະດໍາ, ໃຈດໍາຕໍ່ຄືນອື່ນ ເຖິງຈະດໍາປານໃດກໍຕາມແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນໄດ້ຢ່າງ ຈະແຈ້ງ ເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມສວ່າງ ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະປົດບັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ຂໍພຣະອົງຊົງສ່ອງສວ່າງໃນດວງໃຈຂອງຂ້າພຣະອົງທ້ອນ. ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າຂໍພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຊໍາຮະ ຄວາມບາບທີ່ຊ້ອນຢູ່ໃນຕົວຂອງຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ. ຖ້າມີສິ່ງໃດທີ່ຂ້າພຣະອົງ ຍັງຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ ຂໍພຣະອົງຊົງ ຊົດຊ່ວຍ ເພາະຂ້າພຣະອົງຕ້ອງການເສັ້ນທາງຊີວິດນິຣັນດອນ.

4. ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາວາງໃຈໃນພຣະອົງ: (ສຸພາສິດ 3:5-6)

ໃນສຸພາສິດຕອນນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເລີ້ມສ້າງສາຍສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍການວາງໃຈ ໃນພຣະອົງຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກ ເຮົາແລ້ວບໍ່ວ່າ ພວກເຮົາຈະໄປໃສ, ຢູ່ທີ່ໃດ ພວກເຮົາຕ້ອງສໍານຶກຫາພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາທຸກເວລາ. ອີກອັນນຶ່ງພວກເຮົາ ຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຊົງສະຖິດໄດ້ທຸກໆບ່ອນພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນເຖິງຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດນີ້ຢ່າໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫ່າງເຫີນຈາກເຈົ້າ, ຈົ່ງແຂວນມັນໄວ້ທີ່ຄໍແລະຈົ່ງຈາລຶກມັນໄວ້ທີ່ຫົວໃຈຂອງ ເຈົ້າ. ຢ່າເພິ່ງຄວາມຮອບຮູ້ຂອງຕົນເອງ ຈົ່ງ ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈຂອງເຈົ້າ.

ຄໍາແນະນໍາແລະພາກປະຕິບັດ

ບາງທີພວກເຮົາອາດຈະມີບົດຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານວ່າ ພວກເຮົາມີວຽກເຮັດງານທຳ, ເວລາວ່າງກໍທຳຄວາມສະອາດ ບ້ານ, ທຳຄວາມສະອາດຣົດ, ໄປໂຮງຮຽນ....ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກພວກເຮົາດີ.

ພວກເຮົາຈະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນພວກເຮົາທຸກຄົນ. ພຣະອົງຊົງເຂົ້າໃຈຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ, ພຣະອົງສະຖິດຢູ່ທຸກໆບ່ອນພວກເຮົາກໍຮູ້. ແຕ່ພາກສ່ວນຂອງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຮົາຕ້ອງສແວງຫາການນໍາພາຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວັນຕໍ່ໄປ ຕ້ອງເພີ່ມເຕີມເສີມສ້າງຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດຕໍ່ການຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ? ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ້ານກົວ ຫລື ວ່າຮູ້ສຶກພັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ?
2. ເວລາໃດທີ່ທ່ານຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈໃນການສະຖິດນໍາພາຂອງພຣະເຈົ້າ? ແລະເວລາໃດທີ່ທ່ານອິດອັດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ?
3. ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດກ່ຽວກັບການທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າສໍາຣວດຈິດວິນຍານຂອງທ່ານ? ແລະຂໍໃຫ້ທ່ານໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມບາບຂອງທ່ານ?
4. ທ່ານຈະເພີ່ມຄວາມວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ທຳການດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ

ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 35:30-35; ສຸພາສິດ 6:6-11; ໂກໂລຊາຍ 3:23-24;
2 ເທຊະໂລນິກ 3:10-13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ອີບພະຍົບ 35:30-35; ສຸພາສິດ 6:6-11; ໂກໂລຊາຍ 2:23-24;
2 ເທຊະໂລນິກ 3:10-13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການງານແລະຄວາມຊຳນິຊຳນານຕ່າງໆ ແມ່ນຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ
ແລະກໍແມ່ນ ການຈັດຕັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຊົງມີຄວາມພົວພັນຢ່າງໃດກັບການງານຂອງພວກເຮົາ? ການງານ
ຂອງພວກເຮົາມີການພົວພັນຢ່າງໃດກັບພຣະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເສີມຂຍາຍທາງແຫ່ງຄວາມສັມພັນ, ຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຊີວິດເພື່ອພຣະ
ເຈົ້າແລະຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

“ມີສຳລັບທຳການ, ຫົວໃຈສຳລັບພຣະເຈົ້າ” ນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງກຸ່ມພວກນັບຖືສາສນາທີ່ມາເຖິງສະຫະຣັດ
ອະເມຣິກາ ກ່ຽວກັບການປະຕິຮູບສິ່ງຄາມ. ພວກນີ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໂຖ່ໂລກນີ້ໄດ້. ພວກເຂົາເຈົ້າເຫັນ
ໄດ້ໃນການອອກແຮງງານດ້ວຍມື, ແລະຖວາຍຕົວໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງພວກເຂົາເຈົ້າ, ແລະຍັງໄດ້ຈັບ
ກັນເປັນກຸ່ມເປັນກ້ອນໃນການກໍ່ສ້າງໝູ່ບ້ານ.

ກຸ່ມທີ່ເຊື່ອກຳພາກັນສຳແດງການນະມັສການພຣະເຈົ້າແລະການຊົງໂຖ່ຖອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນວຄິດນີ້ໄດ້
ຂຍາຍອອກໄປຫລາຍໃນກຸ່ມຕ່າງໆຂາດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາມັກຈະເຫັນການຖວາຍຕົວເຊັ່ນ ມອບຕົວ
ໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ຮັບໃຊ້ວຽກງານພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນກໍໄດ້ອອກຈາກວຽກງານ ມາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເຕັມເວລາ.
ການມີແນວຄິດຢ່າງນີ້ກໍເປັນພື້ນຖານຂອງຄຣິສຕຽນຢູ່ແລ້ວ.

ວັນນີ້ພວກເຮົາຈະມາໃຊ້ຄຳທີ່ວ່າ “ຮຽກເອີ້ນ” ຄຳນີ້ເປັນຄຳທີ່ທຸກຄົນຄຸ້ນເຄີຍ. ພວກເຮົາຈະພະຍາຍາມບໍ່ໃຊ້
ຄຳນີ້ກ່ຽວກັບການທຳການອື່ນໆ. ພຣະທັມໃນວັນນີ້ແມ່ນການຮຽກເອີ້ນໃຫ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະງານ
ທີ່ເຮົາກະທຳນັ້ນແມ່ນຕອບສະໜອງການຮຽກເອີ້ນຫລືບໍ່.

1. ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຄວາມຊໍານິຊໍານານໃນວຽກງານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ:

(ອິບພະຍົບ 35:30-35)

ອິບພະຍົບບົດທີ 35 ກ່າວກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງມະນຸດສາສະໜາທີ່ມີສະຖານທີ່ນະມັສການພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮຽກເອີ້ນສອງຄົນ ຄືເບຊາເລລ ແລະຜູ້ຊ່ວຍຂອງລາວຄືໂອໂຮລີອັບ. ພວກເຂົາມີຄວາມຊໍານິຊໍານານໃນການຄິດປະດິດສ້າງເຮືອງຄວັດແລະແກະສັກແລະເຈ້ຍຣະໂນແກ້ວຕ່າງໆ.

ໂມເຊຜູ້ນໍາຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍພຣະວິນຍານ ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າເອີ້ນຄົນພວກນີ້ ເພື່ອງານຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ. ການສ້າງສາສະຖານທີ່ນະມັສການພຣະເຈົ້າ ແມ່ນງານທີ່ສະມັກໃຈແລະຖວາຍຕົວ. ຫລາຍຄັ້ງຄາວພວກເຮົາຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງທໍາງານຜ່ານ ອາຈານ, ຜ່ານຄຣູສອນ ຫລື ຜ່ານຜູ້ທໍາ ນວາຍເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຮຽກເອີ້ນຜູ້ທີ່ມີສິມິດີ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊໍານານໃນວຽກງານ ເພື່ອສະຖານທີ່ຂອງພຣະອົງຈະເປັນທີ່ສັກກາຣະບູຊາ.

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຂອງປະທານແລະການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໄດ້ກໍາໜົດ, ບໍ່ໄດ້ຈໍາກັດຂອບເຂດ. ພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນ ຖ້າພວກເຮົາຫາກຕອບສນອງ, ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍຈະມອບຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ຕາມທີຫລັງ. ພວກເຮົາມັກເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານແຕ່ຝ່າຍ ວິນຍານເທົ່ານັ້ນ, ເບິ່ງດູວ່າເບຊາເລລ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາມີສິມິດີໄດ້.

2. ພຣະເຈົ້າປະທານງານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ-ກໍແມ່ນເພື່ອຕົວຂອງພວກເຮົາເອງ:

(ສຸພາສິດ 6:6-11)

ໃນຂະນະທີ່ພຣະທັມອິບພະຍົບ 35:30-35 ກ່າວເຖິງການໃຊ້ຮ່າງກາຍໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດແກ່ງານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະທັມສຸພາສິດ 6:6-11 ກ່າວວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປະທານກໍຕາມ ແຕ່ກໍເພື່ອຕຽມພວກເຮົາເອງ. ພຣະທັມສຸພາສິດຫລາຍຕອນໄດ້ໃຊ້ສັດເປັນຕົວຢ່າງໃນການສັ່ງສອນມະນຸດ ເຊັ່ນມິດ. ທຸກຄົນພວກເຮົາຮູ້ຈັກດີວ່າມິດເປັນສັດຢ່າງໃດ.

ຂຽນຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງ “ຄົນຂີ້ຄ້ານ” ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ມັກເຮັດວຽກ ຫລືວ່າເຮັດແບບແປະໆບາງໆ ບໍ່ເອົາຈິງເອົາຈັງ ຜູ້ຂຽນພຣະທັມສຸພາສິດກ່າວວ່າ “ຄົນຂີ້ຄ້ານເອີຍ, ຈົ່ງເບິ່ງເອົາຊີວິດຂອງມິດ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປັນ ຄົນສລາດ.” ຄໍາວ່າສລາດແມ່ນສາມາດນໍາຄອບຄົວໄປໄດ້.

ຂໍ້ 7 ແລະ 8 ຈົ່ງສັງເກດເບິ່ງມິດ ພວກມັນບໍ່ມີຫົວໜ້າ ມັນກໍຍັງສະສົມອາຫານໃນຍາມຮ້ອນ ເພື່ອຕຽມໃສ່ໜ້າໜາວຈະມາເຖິງ. ຂໍ້ 9 ຄົນຂີ້ຄ້ານເອີຍ ເຈົ້າຈະນອນຢູ່ດິນປານໃດ. ຄົນທີ່ນອນຫລາຍຈະເປັນຄົນທີ່ທໍາ

ງານໜ້ອຍ. ຂໍ້ 10 ຄົນຂີ້ຄ້ານຈະກ່າວວ່າ ນອນຈັກໜ້ອຍກ່ອນ, ນອນຈັກໜ້ອຍກ່ອນ. ຂໍ້ 11 ກ່າວວ່າໃນຂະນະທີ່ເຂົານອນຢູ່ນັ້ນ ຄວາມທຸກກໍ່ຫຍັບເຂົ້າມາຫາເຂົາ ມາບຽດບຽນເຂົາເໝືອນຄົນມາປຸ້ນ.

ພຣະເຈົ້າສ້າງພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາທຳງານ. ພຣະຄັມພິປະຖົມມະການ 2:15 ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງອາດາມແລະເອວາ ແລ້ວສົ່ງພວກເຮົາໃຫ້ຮັກສາສວນ. ນີ້ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ພວກເຮົາທຳງານ. ຫລັງຈາກທີ່ອາດາມແລະເອວາຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງໃຫ້ ທຳງານໜັກຂຶ້ນເຈົ້າຕ້ອງເຮັດວຽກຢ່າງໜັກ, ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດວຽກຈົນເຮືອໄຫລໃຄຍ້ອຍ.(ປຖກ. 3:17-19) ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນທີ່ມັກທຳງານເພື່ອຕົວຂອງເຮົາເອງ.

3. ພວກເຮົາສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍງານຂອງພວກເຮົາ: (ໂກໂລຊາຍ 3:23-24)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ໂປໂລກ່າວເຖິງຄອບຄົວຂອງຄຣິສຕຽນ. ເລີ່ມຈາກຂໍ້ 22 ເພິ່ນກ່າວເຖິງຂ້ອຍຂ້າວ່າໃຫ້ຟັງຄວາມຜູ້ທີ່ເປັນນາຍໃນທຸກຢ່າງ ບໍ່ແມ່ນແກ້ງຟັງຄວາມ ຫລືວ່າຢ່າຖແລງແປງລີ້ນ. ໃນຂໍ້ 23 ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍນ້ຳໃສໃຈຈິງ ແລະດ້ວຍຄວາມຍຳເກງພຣະເຈົ້າ.

ໃນກໍລະນີຂອງ ບິຊາເລລ ພວກເຮົາອາດຄິດວ່າບໍ່ແມ່ນງານກ່ຽວກັບຈິດວິນຍານເລີຍ ແຕ່ງານຈຳພວກນີ້ ທີ່ບິຊາເລລໄດ້ຮັບໃຊ້ແມ່ນການທຳງານເພີ່ມຈາກທີ່ເຮົາຫາລ້ຽງຊີວິດປະຈຳວັນແລ້ວ. ນີ້ລະຄືການຮຽກເອີ້ນແລະວິຊາອາຊີບທີ່ເຮົາສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ວິຊາອາຊີບຍັງມີຫລາຍຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເອີ້ນໃຊ້. ຈົ່ງໄປອອກແຮງທຳງານແລະຈົ່ງມີຄວາມເຊື່ອດ້ວຍ.

4. ພວກເຮົາຕ້ອງທຳງານເພື່ອອາຫານປະຈຳວັນ: (2ເທຊະໂລນິກ 3:10-13)

ໃນ 2ເທຊະໂລນິກ ບົດທີ 3:10 “ເພາະເມື່ອເວລາເຮົາຍັງຢູ່ນຳພວກເຈົ້າ ເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າແລ້ວວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ມີນ້ຳໃຈຢາກເຮັດການກຳລັງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນກິນ” ເມື່ອເຫັນຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລແລ້ວກໍ່ເຫັນໄດ້ວ່າ ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ໜັກຫລາຍ. ພວກເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າໂປໂລເປັນຄົນທຳງານໜັກ ເພິ່ນເປັນຊ່າງ ຫຍິບຜ້າເຕັນ. (ກິຈການ 18:3) ເພິ່ນທຳງານທັງກາງເວັນແລະທັງກາງຄືນ ທັງຫຍິບຜ້າເຕັນແລະທັງ ເທສນາ.

ຂໍ້ 11-12 ຕ້ອງເຕືອນສະຕິກັນບໍ່ໃຫ້ຢູ່ລ້າງ ໃຫ້ທຳງານຫາກິນແລະຢູ່ດ້ວຍຄວາມສົງບຸກ.

ຂໍ້ 13 “ຢ່າອ່ອນກຳລັງໃຈທີ່ຈະເຮັດການດີ” ຖ້າພວກເຮົາຫາກອ່ອນກຳລັງໃຈ ກໍ່ເໝືອນກັບພວກເຮົາ ເປີດໂອກາດໃຫ້ມານຈູ່ໂຈມຕີເຮົາໄດ້. ເມື່ອພວກເຮົາຫາກທຳການດີພຣະເຈົ້າຈະຊົງອວຍພຣະພອນ

ຄຳແນະນຳແລະປະຕິບັດ:

ສຳລັບຄຣິສຕຽນພວກເຮົາທຸກວັນນີ້ ສ່ວນຫລາຍທຳງານຈົນບາງທີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າກໍ່ຂາດເຂີນໄປ. ພວກເຮົາຕ້ອງສແວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະຕ້ອງຕອບສນອງຄຳຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາເຫັນຕົວເຮົາເອງສໍາຄັນຫລາຍເກີນໄປ, ທໍາການໃຫ້ກັບຕົນເອງຫລາຍເກີນໄປ ເລີຍເຫັນຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ສໍາຄັນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານງານອັນໃດໃຫ້ແກ່ທ່ານ? ແລະທ່ານໃຊ້ງານນີ້ຢ່າງໃດ?
2. ໃນເວລາທໍາການ ທ່ານພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກບໍ່ ເມື່ອມີຫົວໜ້າເຝົ້າເບິ່ງຢູ່?
3. ທ່ານພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກບໍ່ ເມື່ອທ່ານຮູ້ສຶກວ່າທ່ານທໍາການໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ?
4. ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດເມື່ອທ່ານຫາກທໍາການບໍ່ໄດ້ແລ້ວ? ທ່ານຈະສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຢຊູໄດ້ບໍ່?
5. ຖ້າທ່ານຫາກເຫັນວ່າທ່ານກະທໍາຢ່າງນຶ່ງເພື່ອນະມັສການພຣະເຈົ້າ ແລະທ່ານກໍາລັງມີສ່ວນ ຮ່ວມໃນວຽກງານການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າ ທ່ານຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ວັນຊະບາໂຕເປັນວັນພັກຜ່ອນ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະບັນຍັດສອງ 5:12-15; ເພງສັດເສີນ 127:1-2; ມາຣະໂກ 6:30-32

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ອົບພະຍົບ 20:8-10; ພຣະບັນຍັດສອງ 5:12-15; ມາຣະໂກ 4:35-41; 6:30-32

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພັກຜ່ອນ, ມັກທຳງານ, ແມ່ນສ່ວນນຶ່ງຂອງແຜນການພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຊີວິດມະນຸດ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ທຳງານແລະທຽວຫລິ້ນ ຈົນບໍ່ສາມາດຈະຮັບວັນຊະບາໂຕໄດ້ຊັ້ນບໍ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊ່ອຍພວກເຮົາໃນການຕັດສິນໃຈ ວ່າຈະຮັບເອົາຄຳສອນກ່ຽວກັບວັນຊະບາໂຕນີ້ເຂົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳນຳ

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ວັນອາທິດເປັນວັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກທີ່ສຸດ. ນອນຕົ້ນສວາຍກວ່າທັມດາແດ່, ພໍຕົ້ນຂຶ້ນມາກໍແຕ່ງຕົວໄປໂບດ. ພໍໄປເຖິງໂບດກໍໄປຫ້ອງຮຽນ, ຮຽນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນວ່າ “ຈິ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ” (ໂຍຮັນ 13:14) ແລະຮ້ອງເພງເຊັ່ນ “ສັດເສີນພຣະເຈົ້າ, ສັດເສີນພຣະເຈົ້າ” ຫລັງຈາກນັ້ນກໍເຂົ້າຮ່ວມນະມັສການກັບໂບດໃຫຍ່. ຮ້ອງເພງໃນປຶ້ມເພງໃຫຍ່ເຊັ່ນ “ຈິ່ງຊື່ນໃຈຍິນດີ”. ແນ່ນອນຕ້ອງມີການເທສນາ ເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີໂອກາດແຕ້ມຮູບໃສ່ໃນເຈ້ຍລາຍການ.

ໄປໂບດແມ່ນດີຫລາຍ, ແຕ່ວ່າເວລາກັບມາບ້ານແລ້ວຍິ່ງສະບາຍໃຈ. ພໍແມ່ແລະຍາດພີ່ນ້ອງກໍພາກັນໄປ ແວ່ທີ່ບ້ານຂອງພໍ່ ແມ່ຕູ້. ຢູ່ທີ່ນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນຫລິ້ນ, ຫລິ້ນບານ.... ນັ້ນແມ່ນວັນຊະບາໂຕ. ປັດຈຸບັນນີ້, ຫລັງຈາກທີ່ພໍ່ຕູ້ແມ່ຕູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເສັຍໄປແລ້ວທຸກຢ່າງກໍປ່ຽນໄປ. ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍ ແຍກທາງກັນ, ລູງແລະບ້າກໍຍ້າຍໄປຢູ່ຕ່າງຮັດ, ເວລາທີ່ພວກເຮົາພົບກັນກໍມີເວລາດຽວຄືພິທີສົບເທົ່ານັ້ນ.

ໃນບົດຮຽນນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເວົ້າເຖິງ “ການພັກຜ່ອນວັນຊະບາໂຕ” ໃນວັນນີ້ ພວກເຮົາພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ເປັນວັນທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ. ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງພາດສິ່ງທີ່ດີໆຫລາຍຢ່າງ.

1. ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ຢຸດ, ເຂົ້າມາຢູ່ໃນພຣະອົງ, ແລະພັກຜ່ອນ: (ພຣະບັນຍັດສອງ 5:12-15)

ພຣະທັມພຣະບັນຍັດສອງ ແມ່ນປຶ້ມທີ່ໂມເຊກ່າວຄືກົດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນອິສຣາເອນ ກ່ອນຈະເຂົ້າ
ໄປການາອານ. ພຣະບັນຍັດສອງ 5:6-21 ໄດ້ສະແດງພຣະບັນຍັດ 10 ປະການ. 4 ຂໍ້ທຳອິດແມ່ນກ່ຽວກັບພຣະ
ເຈົ້າກັບມະນຸດ. (1) 5:7 ຕ້ອງນະມັສການພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວ. (2) 5:8-10 ຢ່າສ້າງຮູບໂຄຣບກາບໄຫວ້
(3) 5:11 ຢ່າອອກພຣະນາມພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ສົມຄວນ (4) 5:12-15 ຈົ່ງນັບຖືວັນຊະບາໂຕ ຈົ່ງຖືວ່າເປັນວັນ
ບໍ່ນິສຸດ.

ໃນພາສາເຮັບເຣີ ຄຳວ່າ “ຊະບາໂຕ” ຊຶ່ງມາຈາກຄຳວ່າ “ຢຸດ” ພຣະເຈົ້າມີຄຳສັ່ງຢ່າງນີ້ກໍເພາະວ່າເປັນວັນບໍ່
ນິສຸດ. ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງທຳງານຫຼີກວັນ. ອາທິດຜ່ານມາພວກເຮົາໄດ້ຮຽນວ່າວຽກງານຕ່າງໆ ພຣະເຈົ້າ
ມີສ່ວນຮ່ວມກັບພວກເຮົາ. ສຳລັບວັນທີ່ເຈັດເປັນວັນທີ່ມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າ. ເປັນວັນທີ່ຕ້ອງເຂົ້າມາສັຣເສີນ
ພຣະເຈົ້າ, ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າ, ຍົກຍ້ອງພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນຂໍ້ 14 ພຣະທັມພຣະບັນຍັດສອງ 5:14 ກ່າວອອກໄປເຖິງຮອດລູກຫລານ, ຂ້ອຍໃຊ້, ແລະສັດລ້ຽງ, ສັດ
ທຳງານ ກໍຕ້ອງຢຸດໃນວັນນັ້ນ.

ພາຍຫລັງຕໍ່ມາສັມຍຂອງພຣະເຢຊູ, ການສລອງວັນຊະບາໂຕນີ້ໄດ້ມີການຂັດແຍ້ງກັນຮວ່າງພຣະເຢຊູ
ແລະພວກຍິວທີ່ເປັນຫົວໜ້າສາສນາ(ພວກຟາຣີຊາຍ) ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດ. (ມທ. 12:1-2) ພຣະເຢຊູ
ກ່າວວ່າ “ວັນຊະບາໂຕນັ້ນຊົງຕັ້ງໄວ້ເພື່ອມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນຊົງສ້າງມະນຸດໄວ້ສຳລັບວັນຊະບາໂຕ” (ມກ. 2:
27) ເຫດສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າວັນຊະບາໂຕ (ມກ. 2:28)

2. ຂອບເຂດຂອງການທຳງານ: (ເພງສັຣເສີນ 127:1-2)

ຄວາມສຳຄັນຂອງບົດຮຽນວັນຊະບາໂຕນີ້ ແມ່ນການວາງຂອບເຂດຂອງການທຳງານ ແລະການມີຄວາມ
ສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ຂໍພຣະທັມຕອນນີ້ກ່າວວ່າ ແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະສ້າງເຮືອນ, ແມ່ນວ່າຈະມີທະຫານ
ຍາມ, ຫລືວ່າເຮັດວຽກໜັກໜາປານໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາກໍຈະພັກຜ່ອນບໍ່ໄດ້, ການພັກຜ່ອນແມ່ນອົງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າປະທານໃຫ້.

ຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າເປັນຈຸດສຳຄັນກວ່າທຸກຢ່າງ, ຖ້າພວກເຮົາຫາກມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ
ແລ້ວ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບັງເກີດຂຶ້ນ ພຣະອົງກ່າວໃນຕອນທ້າຍຂອງຂໍ້ທີ 2 ວ່າພຣະອົງຈະປະ
ທານການພັກຜ່ອນໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ.

3. ຄວາມຈຳເປັນໃນການແບ່ງເວລາ: (ມາຣະໂກ 6:30-32)

ມາຣະໂກ 6:30-32 ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູແລະສາວິກຂອງພຣະອົງກຳລັງຫຍຸ້ງຍາກ. ພຣະອົງຊົງ
ເທສນາ, ສິດສອນ, ປິ່ນປົວຄົນ ພຣະອົງຊົງອິດເມື່ອຍ ເພາະມີຄົນຫລາຍຜ່ານໄປມາຈົນພຣະອົງບໍ່ມີເວລາ
ຈະຮັບປະທານອາຫານ.

ພຣະອົງແລະເຫລົ່າສາວົກຂອງພຣະອົງ ຖືກລົບກວນຕລອດວັນ. ພຣະເຢຊູກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ “ພວກເຮົາຈົ່ງພາກັນໄປໃນບ່ອນສັງຄົມ ໃຫ້ພວກທ່ານພັກເຊົາເມື່ອຍຈັກໜ້ອຍນຶ່ງ” (6:31) ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າສາວົກຂອງພຣະອົງອິດເມື່ອຍຫລາຍ. ການອົບຮົມສັມນາຄັ້ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ ບໍ່ວ່າຍາມໃດເວລາໃດເມື່ອພຣະອົງຊົງມີໂອກາດ ພຣະອົງຊົງສັມນາສາວົກຂອງພຣະອົງ.

ຫລາຍຄົນພວກເຮົາເຄີຍໄປສັມນາ, ເຄີຍໄປອົບຮົມເປັນບາງໂອກາດ, ແຕ່ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍ ມັກເບິ່ງວິວມັກເບິ່ງສະຖານທີ່ແປກໆຕ່າງໆ. ຫລັງຈາກກັບຈາກສັມນາແລ້ວ ພວກເຮົາມັກຈິດຈຳວິວ ຈິດຈຳສະຖານທີ່. ສ່ວນບົດຮຽນທີ່ອົບຮົມມາ ເມື່ອເຖິງບ້ານກໍລືມໄປແລ້ວ. ພວກເຮົາຄວນຈະໃຊ້ເວລາອົບຮົມ ຝຶກຝົນຕົນເອງ ແລະຄອບຄົວໃຫ້ຮູ້ຈັກການໃຊ້ເວລາ ແລະເນັ້ນໜັກກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ.

ການນຳໃຊ້ແລະພາກປະຕິບັດ:

- ຄຳຮຽກຮ້ອງໃນວັນຊະບາໂຕ ຄືຕ້ອງຢຸດທຳງານ. ຖ້າພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງທຳງານຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າມາຈາກນາຍຈ້າງ ຫລືມາຈາກຕົວເຮົາເອງຢາກເຮັດ.
- ຄຳຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພັກຜ່ອນ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາອາດຈະຫຍຸ້ງຍາກໃນການພັກຜ່ອນຢ່າງອື່ນ ຕ້ອງຖາມຕົນເອງວ່າ ເຮົາກຳລັງພັກຜ່ອນ ຫລືຍິ່ງທຳງານໜັກກວ່າເກົ່າ.
- ຄຳຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າແລະຜູ້ອື່ນ. ຈຸດປະສົງຂອງວັນຊະບາໂຕ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຢຸດທຳງານຢ່າງອື່ນທັງໝົດ. ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເນັ້ນໜັກໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.
- ພວກເຮົາຫຍຸ້ງຍາກໃນວຽກງານຕ່າງໆ ແລະວຽກງານອະດີເຣກຫລາຍ ຈົນບໍ່ມີຊ່ອງວ່າງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ຊະບາໂຕ ຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ໄດ້ມີເວລາພັກຜ່ອນ. ພັກຜ່ອນກັບຄອບຄົວພັກຜ່ອນກັບຍາດພີ່ນ້ອງ ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ນີ້ເປັນການໝູນໃຈທັງຜູ້ອື່ນແລະຕົວເຮົາເອງນຳ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີວິທີໃດແດ່ບໍ່ທີ່ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງພວກເຮົາ ແລະຊົງໂຖ່ຖອນພວກເຮົາ ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ວັນຊະບາໂຕຂອງພຣະເຈົ້າ?
2. ມີວິທີໃດ ທີ່ທ່ານສາມາດຈະສຳແດງວັນຊະບາໂຕຢ່າງແທ້ຈິງ ໃນແຕ່ລະອາທິດຂອງທ່ານ?
3. ມີວິທີໃດທີ່ທ່ານຈະສາມາດພົບປະກັບເພື່ອສະມາຊິກຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໃນວັນອາທິດ?
4. ມີວິທີໃດທີ່ທ່ານຈະສາມາດພົບກັບຄອບຄົວຫລືຍາດພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານໃນວັນອາທິດ?

ບົດຮຽນທີ 4

ພົບຄວາມຍິນດີທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພງສັດເສີນ 16:7-11; ປັນຍາຈານ 5:18-20; ລູກາ 7:31-35
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເພງສັດເສີນ 16; ປັນຍາຈານ 5:18-20; ລູກາ 7:31-35
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ໃນເມື່ອພວກເຮົາຕິດຕາມແນວທາງຊີວິດໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບຄວາມຍິນດີ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮັດວິທີໃດຈະໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຮູ້ວ່າຄຣິສຕຽນມີຄວາມຍິນດີຢ່າງແທ້ຈິງ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນໃນທາງກົງກັນຂ້າມ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າຄວາມຍິນດີໃນຊີວິດນີ້ຄົງເພີ່ມຂຶ້ນໄດ້

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍິນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ໃນເມື່ອພວກເຮົາຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າກະທຳຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ໃນທີ່ສຸດຄວາມຍິນດີກໍໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເພາະຄວາມຍິນດີນັ້ນເປັນຂອງຄຣິສຕຽນຢູ່ແລ້ວ, ແລະພວກເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຍິນດີນັ້ນຄູນທະວີຂຶ້ນໄດ້ ຫລືຫລັ່ງໄຫລສະດວກດີໃນຊີວິດ.

ຊີວິດຄົນເຮົາຫລາຍເທື່ອພົບແຕ່ຄວາມຜິດຫວັງ ຖ້າບໍ່ແມ່ນວັນນີ້ກໍວັນໜ້າ. ພວກເຮົາສາມາດແຍກຕົວອອກການຈົ່ມແລະກ່າວວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າເກີດມາເປັນຄົນດັ່ງນັ້ນ, ຫລື ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງຕົນເພາະຄົນອື່ນເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກດັ່ງນັ້ນ? ພວກເຮົາສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຄິດ ຫລືການປະພຶດຢ່າງນັ້ນໄດ້ບໍ່? ພວກເຮົາສາມາດກາຍເປັນຄົນມີຄວາມຍິນດີໄດ້ບໍ່? ພຣະຄຳພີສອນພວກເຮົາວ່າເຮົາສາມາດເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສຸກໄດ້. ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນສຶກສາວ່າພວກເຮົາຈະພົບກັບຄວາມຍິນດີໄດ້ຢ່າງໃດ?

1. ຄວາມຍິນດີນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນບ່ອນພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່: (ເພງສັດເສີນ 16:7-11)

ກະສັດດາວິດເປັນຄົນສຳຄັນໃນພຣະຄຳພີເດີມ, ໃນເມື່ອນຳມາສຶກສາກໍເຫັນວ່າເພິ່ນມີຊີວິດຂຶ້ນໆລົງໆ. ເພິ່ນຮູ້ສຶກຜິດກັບການຫລິ້ນຊູ້ກັບນາງເບັດເຊບາແລະນາຍທະຫານ ອູຣິຢາ (ເພງສັດເສີນ 32 ແລະ 51), ໃນເພງສັດເສີນນີ້ຍັງມີການຍົກຍ້ອງແລະຄວາມຍິນດີເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນຊີວິດຂອງຄົນທີ່ຍອມຜິດ. ກະສັດດາວິດກໍຍັງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ (ກິຈການ 7:46), ເຫັນວ່າກະສັດດາວິດມີບຸຄລິກລັກສະນະ

ເໝືອນພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້. ພວກເຮົາເສົ້າໃຈໃນເມື່ອບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດີໃນຊີວິດ. ໃນເພງສັດສິນ 16 ແມ່ນຄໍາອ້ອນວອນຂອງກະສັດດາວິດໃນເວລາເພີ່ມຄວາມຮູ້ສຶກດີເປັນພິເສດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ພຣະຄຸນແລະຄວາມເຊື່ອໄດ້ເປີດເຜີຍໃນຄໍາອ້ອນວອນແລະບົດເພງ. ໃຫ້ຄິດເຖິງຄໍາພະຍານທີ່ກະສັດດາວິດ ໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ:

- ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍປັນຍາຕໍ່ກະສັດດາວິດ (16:7)
- ກະສັດດາວິດໄດ້ເຊື່ອໃນການປົກປ້ອງຮັກສາຊີວິດ ແລະຈະບໍ່ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າໃນເວລາຕາຍ (16:9-10). ບາງທີ່ກະສັດດາວິດອາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະເຈົ້າແລະຊີວິດຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ.
- ບົດເພງນີ້ຍັງໄດ້ປັດດ້ວຍການເວົ້າເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງກະສັດດາວິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍຫົນທາງ ອັນຖືກຕ້ອງໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່. (16:11)

ກະສັດດາວິດໄດ້ຕອບສນອງເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແລະເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະສິ່ງພຣະອົງໄດ້ກະທໍາ. ສັງເກດເບິ່ງ ເຫດການຂອງຄວາມເຊື່ອໃນເພງສັດສິນນີ້. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກກັບຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່?

- ກະສັດດາວິດສັດສິນພຣະເຈົ້າ (16:7)
- ກະສັດດາວິດຮູ້ຕົວເອງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນໍ້າຕລອດໄປ (16:8)
- ກະສັດດາວິດມີຄວາມຍິນດີ ແລະເຊື່ອໝັ້ນຄົງໃນພຣະເຈົ້າ (16:9)
- ກະສັດດາວິດມີຄວາມຫວັງໃນພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດນີ້ແລະຕລອດໄປເປັນນິດ (16:10)
- ກະສັດດາວິດຍິນດີທີ່ຕົນເອງເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພີ່ມມີແຕ່ຄວາມສຸກໃນຊີວິດ (16:11).

ພຣະຄຸນແລະຄວາມເຊື່ອໄປຄຽງຄູ່ກັນ (ເບິ່ງ ເອເຟໂຊ 2:8-9). ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເຊື່ອ ຂອງກະສັດດາວິດເຮັດໃຫ້ຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ທ່ານບໍ່ອາດກ່າວເໝືອນກະສັດດາວິດກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າເອົາພຣະເຈົ້າເປັນນຶ່ງຕລອດໄປ” ຫລື “ຈິດໃຈຍິນດີແລະລື້ນກ່າວຄວາມຊົມຊື່ນ” (16:8-9). ແມ່ນແລ້ວພວກເຮົາມີເວລາບໍ່ພໍໃຈໃນເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອດີ. ຖ້າທ່ານຮູ້ສຶກດັ່ງນັ້ນກໍຂໍພຽງທ່ານ ຍອມຮັບ ແລະສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າສາ ແລ້ວທ່ານກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງພຣະທັຍໃຫ້ທ່ານເປັນ, ແລ້ວຊີວິດຂອງທ່ານຈະພົບກັບຄວາມຍິນດີເໝືອນກະສັດດາວິດ.

2. ເປັນການດີທີ່ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຊີວິດ: (ປັນຍາຈານ 5:18-20)

ເຫັນວ່າໃນປຶ້ມປັນຍາຈານນີ້ໄດ້ມີແຕ່ເວົ້າເຖິງທາງກົງກັນຂ້າມຂອງຊີວິດ. “ອານິດຈັງ! ອານິຈັງ!...ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ! ທຸກສິ່ງຢ່າງກໍເປັນສິ່ງບໍ່ມີຄວາມໝາຍທັງໝົດນັ້ນ!” ນັ້ນແມ່ນເລີ້ມຕົ້ນຂອງປຶ້ມນີ້ (ປັນຍາຈານ 1:2). ແຕ່ຕໍ່ມາກໍພົບເຫັນສິ່ງດີຫລາຍໆຢ່າງທີ່ຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄໍາພິໃໝ່ຊອກສແວງຫາ. ບົດ 5:18-20 ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມສຸກຂອງຊີວິດ.

ໃນຕອນນີ້ ໄດ້ກ່າວເຖິງການປຽບທຽບກັບຄໍາອຸປະມາໃນປຶ້ມລູກາ 12:13-21 ຊຶ່ງກ່າວເຖິງເຮືອງຂອງ ເສດຖີໂງ່ຜູ້ມັກກ່າວວ່າ “ມີຄວາມສຸກແລ້ວ ກິນແລະດື່ມດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີເທາະ” (ລູກາ 12:13-21).

ບັນຫາຂອງເຮືອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນມີແຜນການຢາກມີຄວາມສຸກ ແຕ່ແມ່ນບັນຫາການເຫັນແກ່ຕົວ ແລະປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ພ້ອມດ້ວຍເພື່ອນມະນຸດຄົນອື່ນໆ. ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງຄໍາເວົ້າໃນຂໍ້ນີ້ຊຶ່ງຄຸນນາມ, ຂ້ອຍ, ຂອງຂ້ອຍ, ຂອງຕົນ ໃນພຽງສອງຂໍ້ໃນ ລູກາ 12:18-19)

ໃຫ້ກັບໄປໃນປຶ້ມປັນຍາຈານ ມີຫລາຍຕອນ (2:24-25; 3:12-13;22;8:15; 9:7-10; ແລະ 11:7-10), ພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບເຫັນວ່າເປັນຄໍາສອນໃຫ້ສແວງຫາຄວາມສຸກໃນຊີວິດ. ມັນເປັນການດີແລະຖືກຕ້ອງທີ່ຈະມີສິ່ງຂອງ ຊັບສິນເງິນທອງ ແລະຊີວິດດີ. ແຕ່ມັນກາຍເປັນບັນຫາໃນເມື່ອພວກເຮົາຈະໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ເປັນທີ່ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າເຊັ່ນ: ປະກອບສ້າງຄຣິສຕະຈັກ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອະນາຖາ.

ດັ່ງນັ້ນ, ໃນປຶ້ມປັນຍາຈານຈຶ່ງເວົ້າເປັນສຽງດັງວ່າ ເອົາເລີຍ ມີຄວາມສຸກໃນຊີວິດສາ ເພາະເປັນຄວາມທຸກໃນຕົວມັນຢູ່ແລ້ວ. ແຕ່ຄວາມຄິດຢ່າງນັ້ນຢ່າໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນເລີຍ. ພວກເຮົາມີຄວາມຍິນດີໃນຊີວິດນັ້ນມີເຫດຜົນດີ ໃນເມື່ອເອົາມາປຽບກັບຄໍາສອນໃນພຣະຄັມພິທີ່ກ່າວເຖິງໃຊ້ຊັບສິນເງິນຄໍາເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍແລະເປັນກຽດ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາພາກັນເຮັດໃຫ້ຖືກຕາມຄໍາສອນໃນພຣະຄັມພິແລ້ວຄືບໍ່ພຽງແຕ່ສະບາຍຄົນດຽວ ແຕ່ເພື່ອຄົນອື່ນ ພວກເຮົາກໍພົບກັບຄວາມຍິນດີຢ່າງທຽບແທ້.

3. ຄົນອື່ນສາມາດມອງເຫັນຄວາມຍິນດີໃນທ່ານໄດ້ບໍ່?: (ລູກາ 7:31-35)

ອົງພຣະເຢຊູມີບັນຫາກັບພວກສາສນາຫລາຍກວ່າຄົນທັມະດາສາມັນ. ໃຫ້ກັບໄປເບິ່ງມັດທາຍຄົນເກັບພາສີຄົນນີ້ມີຊື່ວ່າ ເລວີ ລາວມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເອົາລາວມາເປັນສາວິກລາວໄດ້ມີຄວາມຍິນດີຫລາຍໂດຍຈັດໃຫ້ມີການກິນລ້ຽງສລອງ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ແບ່ງປັນຄວາມຍິນດີນັ້ນກັບເພື່ອນຄົນອື່ນ-ອົງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ໄປໃນງານນັ້ນຄືກັນ (ລູກາ 5:27-30)! ແຕ່ສ່ວນພວກຫົວໜ້າສາສນາ (ຟາຣີຊາຍ ແລະຄຣູສອນ) ກໍ ໄປຮ່ວມ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາມີແຕ່ຕໍ່ວ່າ ແລະຫາເຮືອງວ່າອົງພຣະເຢຊູໄປພົວພັນກັບຄົນບາບ ແລະຄົນເກັບພາສີ.

ຕໍ່ມາໃນບົດ 7 ອົງພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງຜູ້ນໍາຄົນສໍາຄັນໃນດ້ານວິນຍານຄືໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ, ແລະພຣະອົງຊຶ່ງກ່າວກັບຜູ້ນໍາທາງສາສນາວ່າພວກເຮົາຄວນຈະຮັບເອົາໂຢຮັນແລະພຣະອົງ. ຖ້າຜູ້ນໍາເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຍອມຮັບເອົາການປະກາດ, ການເທສນາ, ການນຸ່ງຖື, ແລະການກິນອາຫານ ພວກເຂົາກໍໝົດທາງທີ່ຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ. ຊ້າບໍ່ພໍພວກເຂົາຍັງກ່າວຫາວ່າໂຢຮັນເປັນຄົນບ້າ. ພວກຫົວໜ້າສາສນາກໍບໍ່ຍອມຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູອີກເພາະພຣະອົງເຫັນມີຄວາມສັມພັນກັບຄົນຜິດຄົນບາບ.

ອົງພຣະເຢຊູມີຊີວິດຢ່າງມີລະບຽບ ແຕ່ພຣະອົງຍັງມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຊີວິດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທໍາການອັສຈັນຄັ້ງທໍາອິດໃນງານແຕ່ງງານ (ໂຢຮັນ 2) ພຣະອົງຊຶ່ງກ່າວກ່ອນພຣະອົງໄດ້ຖືກຄົງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, “ຈົ່ງຊື່ນໃຈເທາະ ຝ່າຍເຮົາໄດ້ຊະນະໂລກແລ້ວ” (ໂຢຮັນ 16:33). ຄວາມຍິນດີທີ່ກ່າວມານີ້ໄດ້ມີຂຶ້ນໃນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄືໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃຫ້ລົມກັບອົງພຣະເຢຊູມີພຣະປະສົງໃນພວກເຮົາ. ຖ້າພວກເຮົາຢາກມີຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີແລ້ວ ພວກເຮົາຄວນເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນມີຊີວິດດີຂຶ້ນເໝືອນກັບເຮົາເອງ.

ໃນການຮັບໃຊ້ໃນລະຍະສັ້ນໆຂອງອົງພຣະເຢຊູນີ້ພຣະອົງໄດ້ພົບກັບນັກສາສນາສາດ ນັກກິດໝາຍຜູ້ເຮັດຕາມທໍານຽມຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະເຫັນວ່າພວກຜູ້ນໍາເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມັກອົງພຣະເຢຊູເພາະພຣະອົງໄດ້ເປີດເຜີຍ

ຄວາມບົກພ່ອງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຖືວ່າພວກຕົນມີຊີວິດຢູ່ເຄັ່ງຄັດຫລາຍກວ່າພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາຍັງ
ຫາເຮືອງວ່າພຣະເຢຊູມີຄວາມສຸກແລະມີເສຣີຈົນເກີນໄປ, ຄົບຄ້າສະມາຄົມກັບຄົນຜິດບາບ. ໃນເມື່ອພວກ
ຜູ້ນຳພາກັນອວດຕົວ ແລະກາຍເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຕົນເອງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຂາດຄວາມຍິນດີໃນຊີວິດ.
ຄົນໃນສມັຍໃໝ່ນີ້ກໍຍັງພາກັນເຮັດຄວາມຜິດເໝືອນພວກຜູ້ນຳສາສນາໃນສັດຕະສັດທົນນີ້.

ຄໍາຖາມ

1. ຄວາມຍິນດີຂອງກະສັດດາວິດນັ້ນເປັນຜົນງານຈາກພຣະຄຸນແລະຄວາມເຊື່ອໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ?
2. ຈຳເປັນມີສິ່ງໃດຕ້ອງເກີດຂຶ້ນເພື່ອທ່ານຈະມີຄວາມຍິນດີເພີ່ມ?
3. ອາຈານໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງຟິລິບປອຍວ່າ, “ເຮັດໃຫ້ຄວາມຍິນດີຂອງ
ເຮົາຄົບເຕັມ” (2:2). ເຮັດຢ່າງໃດຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຍິນດີຄົບເຕັມໃນຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໄດ້?
4. ມີຄົນອື່ນໃດເຄີຍເວົ້າກັບທ່ານວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມຍິນດີທີ່ໄດ້ເປັນເພື່ອນກັບທ່ານບໍ່? ເປັນຫຍັງ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກດັ່ງນັ້ນ?
5. ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຄວນຈັດໃຫ້ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະສ້າງໃຫ້ມີຄວາມສາມັກຄີທັມ ແລະເພື່ອ
ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຍິນດີປາກົດຂຶ້ນໄດ້?
6. ມີອັນໃດບໍ່ທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານເຮັດນັ້ນເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູເຮັດເພາະພຣະອົງມີຄວາມຍິນດີ
ທີ່ໄປຮ່ວມ “ຄົນເກັບພາສີ ແລະຄົນບາບ” (ລູກາ 7:34)?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ປຸກສ້າງເປັນໝູ່ບ້ານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ປະຫວັດກະສັດທິສອງ 7:3-9, 16; ເນເໜມີຍາ 2:17-18; 4:6; ລູກາ 10:25-27

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

ປະຫວັດກະສັດທິສອງ 6:24-7:16; ເນເໜມີຍາ 2:1-4-6; ລູກາ 10:25-37; 22:24-27

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປຸກສ້າງໝູ່ບ້ານຮ່ວມກັບເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ຫລາຍປານໃດພວກເຮົາຜູ້ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຄວນຊອກທາງຮ່ວມປຸກສ້າງຮ່ວມກັບຊາວບ້ານທັງຫລາຍ ແທນທີ່ຈະແຍກຕົວເອງຢູ່ຄົນດຽວ ຫລືເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ຊອກທາງເພື່ອຕົວເອງຈະມີພາກສ່ວນໃນການປຸກສ້າງໝູ່ບ້ານ ຮ່ວມກັບເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນແທນທີ່ຈະແຍກຕົວເອງອອກຢູ່ຕ່າງຫາກ ຫລືກາຍເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂ່າຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ໃນເມື່ອພວກເຮົາກາຍເປັນຄຣິສຕຽນພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເຊື່ອມ ສັມພັນກັບຄົນອື່ນໆ ໃນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນໃນເມື່ອພວກເຮົາສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນດີຂຶ້ນ.

ເມື່ອມາເຖິງວັນຢຸດພັກເຊັ່ນວັນເອກກະຣາດ ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນສລອງດ້ວຍການຈູດບັ້ງໄຟ, ເດີນສວນສນາມ ແລະອື່ນໆເພື່ອສະແດງຄວາມຍິນດີ. ໃນວັນທີ 4 ເດືອນ 7, 1776 ປະເທດອະເມຣິກາໄດ້ຮັບເອກກະຣາດຈາກປະເທດອັງກິດ. ຄຳເວົ້າ “ພວກເຮົາ” ໄດ້ເອົາມາໃຊ້ເລື້ອຍໆໃນການຂຽນຄຳປະກາດເປັນເອກກະຣາດເປັນທາງການນັ້ນ. ໄດ້ສັນຍາຕໍ່ກັນແລະກັນວ່າຈະສນັບສນຸນ ເພື່ອຄວາມຢູ່ເຢັນເປັນສຸກຄວາມ ອຸດົມສົມບູນ ແລະໃຫ້ກຽດຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ພຣະຄຳພີໃນຕອນນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ປຸກສ້າງໝູ່ບ້ານ. ໃຫ້ຈຳໄວ້ວ່າມໍຣະດົກໃນອະດີດ

ແລະປະສົບປະການໃນເວລານີ້ຄືເສຣີພາບໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານໄດ້ມາດ້ວຍຣາຄາແພງ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບໄມ້ກາງແຂນ, ພວກບັນພະບຸຣຸດໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ມີທະຫານຫລາຍໆພັນຄົນໄດ້ເສັງຊີວິດເພື່ອນຳເອົາເສຣີນີ້ມາເພື່ອພວກເຮົາຈະມີໂອກາດຮ່ວມສາມັກຄີ ທັມກັບຄົນອື່ນຢ່າງທ່ຽງແທ້.

ເວົ້າເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອ ພວກເຮົາຄວນເຂົ້າໃຈເຖິງການປະກາດເປັນເອກກະຣາດນັ້ນ. ໃຫ້ມອງເຫັນພາບກ່າວເຖິງເຣື່ອງການເປັນພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດໃນຄຳສອນຂອງອາຈານໂປໂລ. ໃນ ນັ້ນສອນພວກເຮົາວ່າພວກເຮົາແຕ່ກຕ່າງກັນ ແຕ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງກັນແລະກັນ. ພວກເຮົາເພິ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ງຊຶ່ງກັນແລະກັນກັບຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຫັນວ່າພວກເຮົາຢູ່ຄົນດຽວບໍ່ໄດ້ ຄຳບູຣານຍັງກ່າວວ່າ, “ນ້ຳເພິ່ງເຮືອ ເສືອເພິ່ງປ່າ”...

1. ຄົນໝົດຫວັງແລະກາຍເປັນຄົນມີຫວັງ: (ກະສັດທິສອງ 7:3-9. 16)

ເອລີຊາໄດ້ຮັບເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແທນເອລີຢາໃນທາງພາກເໜືອຄື ອິສຣາເອນ. ການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ມີລະຍະຍາວຈົນມາເຖິງກາງສັດຕະວັດທີ 9 ກ່ອນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເວລານັ້ນເປັນເວລາສຸກເສີນ ຊີວິດມີຄວາມລຳບາກຫລາຍໃນພາກເໜືອຊຶ່ງຊາມາເຣັງເປັນເມືອງເອກ. ມີເສິກສົງຄາມເກີດຂຶ້ນເປັນປະຈຳມີຕອນນຶ່ງເມືອງນີ້ໄດ້ຖືກຕັດຂາດດ້ວຍສົງຄາມ ປະຊາຊົນພາກັນອິດທົວ. ຊີວິດມີຄວາມລຳບາກຫລາຍຄົນໝົດຄວາມຫວັງໂດຍສະເພາະແລ້ວຄົນສີ່ຄົນເປັນຂີ້ທູດຜູ້ຂໍທານທີ່ປະຕູເຂົ້າເມືອງ.

ຕາມພຣະຄັມພິໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນພວກອິສຣາເອນບໍ່ມີທາງອອກ ພວກເຂົາລໍຖ້າຕາຍເທົ່ານັ້ນ ຫລືພວກເຂົາຕ້ອງຍອມຈຳນົນຕໍ່ພວກສັດຕູ-ອາເມນຽນຜູ້ກຳລັງປົດລັອບເມືອງຢູ່ບາງທິສັດຕູອາດປະໃຫ້ມີຊີວິດຕໍ່ໄປກໍໄດ້. ແຕ່ມີສິ່ງອັສຈັນເກີດຂຶ້ນຄືໃນເວລາກາງຄືນພວກທະຫານໄດ້ຍິນສຽງແປກທີ່ສຸດໂດຍທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນຄືສຽງກອງທັບຣົດມ້າເຂົ້າມາໃນຄ້າຍ ພວກເຂົາພາກັນຍ້ານຫລາຍຈິ່ງພາກັນໜີອອກໄປໝົດ. ຄົນຂີ້ທູດ 4 ຄົນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍຂອງທະຫານອາເມນຽນກໍໄດ້ພົບສະບຽງອາຫານຢ່າງຫລວງຫລາຍ ພວກເຂົາກໍພາກັນກິນແລະດື່ມ.

ໃນເມື່ອພວກຂີ້ທູດ 4 ຄົນກິນແລະດື່ມຢ່າງມີຄວາມສຸກ ພວກເຂົາຮູ້ວ່າຕົນເອງເຮັດບໍ່ຖືກຕ້ອງ (ປະຫວັດກະສັດທິສອງ 7:9). ພວກເຂົາຮູ້ວ່າປະຊາຊົນໃນເມືອງຊາມາເຣັງກຳລັງອິດທົວຢູ່, ຍ້ານກົວຕໍ່ການລ້ອມຂອງພວກທະຫານ. ພວກຂີ້ທູດບໍ່ຄິດເຖິງປະຊາຊົນຊາດດຽວກັນ ລັງກຽດບໍ່ທົວຊາແລະນານາປະການ. ພວກເຂົາກັບໄປບອກຂ່າວດີຕໍ່ປະຊາຊົນແລະແບ່ງປັນຫາອານາການກິນ ແທນທີ່ຈະເກັບອາຫານໄວ້ກິນສ່ວນຕົວຫລືກາຍເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ.

ຂ່າວນີ້ໄດ້ໄປເຖິງກະສັດ ແຕ່ເຫັນວ່າເພິ່ນບໍ່ຟັງ ແລະເພິ່ນໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເບິ່ງແລະກັບມາລາຍງານ. ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນຄ້າຍຫວ້າງເປົ່າ ແລະປະສະບຽງອາຫານຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນສາມາດລ້ຽງປະຊາຊົນໄດ້ໝົດທຸກຄົນ. “ມື້ນີ້ເປັນວັນດີ,” ພວກເຂົາກ່າວ (ປະຫວັດກະສັດທິສອງ 7:9) ຂ່າວດີນີ້ຕ້ອງແບ່ງປັນໃຫ້ຜູ້ອື່ນນຳ. ທຸກວັນນີ້ກໍເໝືອນກັນ ພວກເຮົາອາດບໍ່ໄດ້ຖືກຂຸມເງິນຂຸມຄຳເພື່ອຈະແບ່ງປັນກັບຄົນອື່ນ, ແຕ່ພວກເຮົາມີພອນສວັນທຸກຄົນພ້ອມດ້ວຍສິ່ງຂອງ ໃນເມື່ອເຮົາເອົາມາປະກອບໃຊ້ເພື່ອເສີມສ້າງຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດແລ້ວກໍເປັນການພໍໃຈ. ໃຫ້ພວກເຮົາຄິດວ່າວັນນຶ່ງ “ເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງຂາບທູນເຣື່ອງລາວຂອງຕົນເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.” (ໂຣມ 14:12), ພວກເຮົາມີສ່ວນຮັບຜິດຊອບກັບການເຂົ້າຮ່ວມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໃນໂລກນີ້.

2. ຮ່ວມມືກັນເຮັດວຽກ: (ເນເຫມີຢາ 2:17-18; 4:6)

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເນເຫມີຢາມີຊີວິດໃນສັດຕະວັດທີ 5 ປະມານ 450 ປີຫຼັງຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອລີຊາ ແລະຄົນຂີ້ທູດ 4 ຄົນ. ປະຊາຊົນພວກນີ້ໄດ້ກັບມາຈາກການເປັນທາດໃນປະເທດບາບີໂລນເກືອບ ຮອດສັດຕະວັດແລ້ວ. ແຕ່ມີບາງຄົນຍັງບໍ່ທັນກັບມາເທື່ອພ້ອມດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເນເຫມີຢາ ແລະ ພວກເຂົາຍັງເປັນຫ່ວງກັບບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງພວກບັນພະບູຮູດ. ໃນເມື່ອເຮືອງປະຊາຊົນໃນກຸງເຢ ຣູຊາເລັມມີຄວາມທຸກລຳບາກກໍເຮັດໃຫ້ ເນເຫມີຢາເປັນທຸກ. ເພິ່ນເລີ້ມອ້ອນວອນອະທິຖານ ແລະກໍຮູ້ສຶກ ໃຫ້ເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງ.

ເນເຫມີຢາເປັນຂ້າຮາຊການໃນພຣະຣາຊວັງ. ເປັນຄົນຖືຈອກຊຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າຄົນໃຊ້. ເພິ່ນມີສິດເຂົ້າຫາກະສັດໄດ້ ແລະຂໍອະນຸຍາດກັບຄືນໄປສ້າງສາບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນເອງ. ຈິງແທ້ ໃນເມື່ອເນເຫມີຢາສເນີຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ກະສັດໄດ້ຍິນ ກະສັດກໍອະນຸຍາດໃຫ້ພ້ອມດ້ວຍສັນຍາວ່າຈະ ຊ່ວຍຈັດຫາເຄື່ອງອຸປະກອນ ແລະຄວາມປອດພັຍໃຫ້ເວລາເດີນທາງ. ໃນເມື່ອເນເຫມີຢາໄປເຖິງກຸງເຢຣູຊາ ເລັມ ເພິ່ນໄດ້ເກັບແຜນການໄວ້ຈົນເຖິງເວລາສຳຮວດ ແລະມີແຜນສ້າງແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ນຳຜູ້ສຳຄັນ ຮູ້ເທົ່ານັ້ນ.

ໃນເມື່ອຜູ້ນຳເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຍິນເຖິງແຜນການ ພວກເຂົາເຈົ້າກໍເຫັນດີນຳແລະກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງ ກຳແພງ” (ເນເຫມີຢາ 2:18). ປະເທດເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງພາກັນຫົວຂວັນ ແລະຍັງກ່າວຫາວ່າ ເນເຫມີຢາມີ ແຜນການໂຄ່ນລົ້ມກະສັດເປີເຊັງ, ແຕ່ເຫັນວ່າເພິ່ນແລະປະຊາຊົນບໍ່ຍອມປະໃນການສ້າງນັ້ນ. ພວກເຂົາມີ ແຜນການຈຳເປັນຕ້ອງລົງມື ໃນທີ່ສຸດກໍສຳເຮັດລົງໂດຍໃຊ້ເວລາສັ້ນໆເພາະພວກເຂົາພາກັນຕັ້ງໃຈເຮັດດ້ວຍ ຄວາມຍິນດີ. (ເນເຫມີຢາ 4:6).

3. ພຣະມະຫາບັນຊາອັນທີນຶ່ງ: (ລູກາ 10:25-37)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບຄຳຖາມຂອງນັກທັມບັນຍັດຂອງພວກຍິວທີ່ວ່າ “ເຮັດແນວໃດຈິ່ງໄດ້ຊີວິດອັນ ຕລອດໄປເປັນນິດ?” (ລູກາ 10:25). ພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບຄຳຖາມດ້ວຍການຖາມຄືນວ່າກົດບັນຍັດໄດ້ເວົ້າ ຢ່າງໃດ. ຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບໂດຍກ່າວເຖິງ ພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່: ຄືຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກ ຕົນເອງ. ອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຍົກຍ້ອງຄຳຕອບອັນຖືກຕ້ອງນັ້ນ.

ຕໍ່ມານັກທັມບັນຍັດຖາມຂຶ້ນວ່າ “ແມ່ນໃຜເປັນເພື່ອນບ້ານ?” (10:29). ຄຳຖາມນັ້ນໄດ້ບອກເຖິງບຸຄ ລິກລັກສະນະຂອງນັກກົດໝາຍນັ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູມີໂອກາດນຳເຮືອງນີ້ຂຶ້ນມາສອນ. ໃນຄຳ ຖາມນັ້ນນັກກົດໝາຍຊອກທາງໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເຖິງຄວາມຮັກຢ່າງມີຂອບເຂດ. ຄວາມຮັກແທ້ບໍ່ຄວນມີ ຂອບເຂດຫລືກຳແພງລ້ອມ.

ປະວັດເຮືອງຊາວຊາມາເຮັງໃຈດີແມ່ນເຮືອງທີ່ຫລາຍຄົນຮູ້ຈັກດີ. ແມ່ນເວົ້າເຖິງຊາຍສອງຄົນເດີນທາງ ຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປຫາເມືອງເຢຣີໂກ. ຜູ້ຟັງທັງຫລາຍຮູ້ບາດດຽວວ່າການເດີນໃນເສັ້ນທາງນັ້ນອັນຕະ ລາຍແລະກໍເປັນທາງບ່ຽວປະມານຊາວໄມ. ຄົນເດີນທາງມັກຖືກບຸ້ນ ຖືກຕີ ແລະຖືກປະໄວ້ໃຫ້ຕາຍເອງ. ມີຊາຍສອງຄົນເປັນເຮືອງທີ່ຍົກເອົາມາເປັນຕົວຢ່າງໃນການເປັນເພື່ອນບ້ານດີ ໃນເມື່ອເຫັນຄົນຖືກບຸ້ນ ຖືກຕີ

ພວກເຂົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ. ຊາຍທີ່ນຶ່ງເມື່ອເຫັນຄົນທີ່ຖືກຂັດສິນກໍບໍ່ເອົາຫົວຊາ ເລີຍຢ່າງກາຍເວັ້ນໄປ. ຕໍ່ມາກໍມີຊາຍຄົນທີສອງເປັນຊາວຊາມາເຮັງ ເມື່ອເຫັນຄົນຢູ່ໃນອັນຕະລາຍກໍເລີຍຊ່ອຍ, ພາໄປພັກໃນໂຮງແຮມ ແລະຍອມເສັງເງິນຄ່າປົວໃຫ້. ຊາວລາມາເຮັງບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນມີຊື່ສຽງເພາະຄົນຊາດອື່ນກຽດຊັງໃນສະໄໝອົງພຣະເຢຊູ. ໃນສະໄໝນີ້ພວກອາຈານ ຜູ້ບົວລະບັດບໍ່ມັກສົນໃຈ, ແຕ່ວ່າ.....(ໃຫ້ຕື່ມຊື່ຄົນ ຫລືກຸ່ມຄົນທີ່ທ່ານບໍ່ມັກ) ຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູກ່າວຈົບແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຖາມຂຶ້ນວ່າແມ່ນໃຜເປັນເພື່ອນບ້ານ. ພວກນັກທັມກໍໃຫ້ຄຳຕອບທີ່ເຫັນໄດ້ງ່າຍໆວ່າ “ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເມດຕາ” (10:37). ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຢຊູກໍບອກວ່າ ຈົ່ງໄປເຮັດຢ່າງດຽວກັນເນີ. ອົງພຣະເຢຊູສອນໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເມດຕາສົງສານ ຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນ.

ຄຳຖາມ

7. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດການເປັນກຸ່ມໝູ່ບ້ານ-ເປັນກຸ່ມສາມັກຄີທັມແທ້ຈິງທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍກັນ-ເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ພວກເຮົາ?
8. ໃຫ້ພິຈາລະນາເຖິງຄຳສອນໃນຕອນນີ້-ແບ່ງປັນກັບຄົນອື່ນ, ຮ່ວມກັນເຮັດໃນສິ່ງດີ, ເອົາຄວາມຮັກແທ້ມາປະກອບໃຊ້, ມີຄວາມສົງສານຕໍ່ຄົນອະນາຖາ. ເຮັດວິທີໃດສະມາຊິກໃນທ້ອງຊອງທ່ານຈະເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາປະກອບໃຊ້ເພື່ອປຸກສ້າງກຸ່ມເປັນໝູ່ບ້ານ?
9. ໃນເມື່ອເວົ້າເຖິງຄຣິສຕະຈັກແລ້ວການເປັນກຸ່ມໃຫຍ່ນັ້ນດີກວ່າກຸ່ມນ້ອຍແມ່ນບໍ່?
10. ແມ່ນໃຜເປັນຄົນມີຄວາມຕ້ອງການ ຜູ້ທີ່ທ່ານຄວນເປັນເພື່ອນບ້ານນຳໃນເຂດຂອງທ່ານ?
11. ນອກຈາກການຮັບໃຊ້ໃນກຸ່ມຂອງທ່ານແລ້ວ ມີອັນໃດອີກບໍ່ທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຄວນສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນໆບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຕ້ອນຮັບແຂກເຖິງຈະແມ່ນຄົນຕ່າງດ້າວ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະບັນຍັດທິສອງ 10:17-19; ມັດທາຍ 25:34-40; ລູກາ 14:12-14; ເຮັບເຮີ 13:1-2

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ພຣະບັນຍັດທິສອງ 10:17-19; ມັດທາຍ 25:34-40; ລູກາ 14:12-14; ເຮັບເຮີ 13:1-2

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕ້ອນຮັບເອົາພວກເຮົາ ແລະສຳແດງໃຫ້ເຫັນນ້ຳພຣະທັຍອັນກວ້າງຂວາງ, ພວກເຮົາຄວນຕ້ອນຮັບຄົນອື່ນ ຜູ້ແຕກຕ່າງກັບພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈຳເປັນບໍ່ທີ່ຕ້ອງສະແດງເຖິງຈິດໃຈອັນກວ້າງຂວາງ ແລະ ເປັນເພື່ອນກັບຄົນຜູ້ບໍ່ແມ່ນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສລຸບເຖິງຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີໃນເລື່ອງມິຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ ແລະເປັນເພື່ອນກັບຄົນຜູ້ແຕກຕ່າງກັບເຮົາ

- ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:**
- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
  - ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມິຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ການສະແດງເຖິງຈິດໃຈກວ້າງຂວາງຢ່າງມີຄວາມຮັກຕໍ່ຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້ານຳກັນ, ຕໍ່ຜູ້ແຕກຕ່າງກັນກັບເຮົານັ້ນແມ່ນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ມະນຸດໂດຍການຖວາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ນ້ຳໃຈຮັບແຂກອັນແທ້ຈິງນັ້ນປະເສີດຫລາຍ. ໃນລະດູຮ້ອນຫລັງຈາກໂຮງຮຽນບົດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດນຳເອົາກຸ່ມຂາວໜຸ່ມໄປຊ່ອຍຄຣິສຕະຈັກຫລາຍໆແຫ່ງໃນງານພື້ນຟູ. ພວກເຮົາໄດ້ແບ່ງກັນເປັນກຸ່ມນ້ອຍເພື່ອໄປພັກຕາມບ້ານຂອງສະມາຊິກໃນໂບດ. ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຕ້ອນຮັບເປັນຢ່າງດີຄື: ກິນອາຫານ, ພັກນອນ ແລະກໍ່ມີຄົນເອົາເຄື່ອງ ນຸ່ງໄປຊັກໃຫ້. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າການມີນ້ຳໃຈກວ້າງຂວາງຮັບແຂກນັ້ນ ສຳຄັນຫລາຍເພາະມັນເປັນການຮັບໃຊ້ຄວາມຕ້ອງການຂອງແຂກຜູ້ມາພັກນຳ. ເຈົ້າຂອງບ້ານຕ້ອງການໃຫ້ແຂກໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກ

ສະບາຍ, ປອດພັຍເຖິງແມ່ນວ່າແຂກບາງຄົນອາດເປັນຄົນແຕກຕ່າງກັບເຮົາ. ການເຮັດຢ່າງນີ້ແມ່ນການສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກເຮົາທຸກໆຄົນມາແລ້ວ.

1. ໃຫ້ພວກເຮົາເລີ່ມງານລ້ຽງສອງໄດ້: (ພຣະບັນຍັດທິສອງ 10:17-19)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງເຖິງພຣະຄຸນອັນລົ້ນເຫລືອຕໍ່ມວນມະນຸດຊາດແຕ່ທໍາອິດ ພຣະອົງໄດ້ປະທານຜັກ ແລະພຶດພັນໃຫ້ເປັນອາຫານ (ປະຖົມມະການ 1:28-30). ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ເຖິງຄວາມຕ້ອງການ ແລະກໍປະທານສິ່ງນັ້ນໃຫ້ ແຕ່ມັນອາດບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຄ່າສູງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງເຈົ້າຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເອົາການກະທໍານັ້ນເປັນຕົວຢ່າງປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດໃນການມີຈິດໃຈເອື້ອເພື່ອແຜ່ຕໍ່ແຂກແລະຄົນອື່ນໆ.

ໃນປຶ້ມພຣະບັນຍັດທິສອງນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບພວກອິສຣາເອນ. ໃນຂໍ້ 17 ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຊື່ພຣະສັນຍາຄື, ເຢໂຮວາ (ແມ່ນແປເປັນພາສາອັງກິດ), ແລະໝາຍເຖິງ “ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ” ແລະພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າມີນ້ຳພຣະທັຍອັນກວ້າງຂວາງ ແລະຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເປັນເໝືອນພຣະອົງໃນການຕ້ອນຮັບຄົນແປກໜ້າ.

ການທີ່ມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງຕ້ອນຮັບແຂກນັ້ນບໍ່ແມ່ນສໍາລັບພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເພື່ອຄົນທຸກຍາກລໍາບາກເຊັ່ນເດັກກໍາພ້າ ພວກແມ່ໝ້າຍ. ໃນສັມຍບູຮານຄົນແປກໜ້າມັກຖືກຄົນອື່ນເອົາປຽບແລະໃຊ້ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງມືຫາເງິນ. ໃນພາສາເຮັບເຮີ “ຄົນຕ່າງດ້າວ” (10:18-19) ນັ້ນຄື ເຈີ, ແລະຄໍາສັ່ງໃຫ້ຮັບຄົນແປກໜ້ານັ້ນມີໃນຄໍາສອນເລື້ອຍໆ. ຄວາມຈິງແລ້ວໃນປຶ້ມລະບຽບພວກເລວີ 19: 33-34 ໄດ້ສອນໂດຍສະ ເພາະບໍ່ໃຫ້ເອົາປຽບພວກຄົນຕ່າງດ້າວ ແຕ່ໃຫ້ກະທໍາຕໍ່ພວກເຂົາເໝືອນຄົນ “ຊາດດຽວກັນ” ແລະຮັກພວກເຮົາເໝືອນຮັກຕົນເອງ.

ການທີ່ມີນ້ຳໃຈກວ້າງຂວາງນັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ແຕ່ຕ້ອງເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈໍາວັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສອນໃຫ້ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງຄວາມຮັກເວລາຖວາຍອາຫານແລະເຄື່ອງໃຊ້ (10:18), ແລະຍັງເຕືອນພວກເຂົາວ່າຢ່າລືມ ຄັ້ງນຶ່ງພວກເຂົາເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນປະເທດອີຢິບ (12:19). ຄົນເຮົາມັກລືມພວກຊາດທີ່ເພີ່ງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຄິດເຖິງຄົນທຸກຍາກລໍາບາກ. ໃນພຣະຄໍາພີເດີມໄດ້ສັ່ງສອນເຖິງການຮັບແຂກ ແລະອົງພຣະເຢຊູກໍຍັງໄດ້ບັນລະຍາຍເພີ່ມເຖິງເຮືອງນີ້ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່.

2. ອ້ອນວອນອະທິຖານຢ່າງມີຈຸດປະສົງ: (ລູກາ 14:12-14)

ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາຈັດໃຫ້ມີງານລ້ຽງຂຶ້ນເພາະພວກເຮົາມີຈຸດປະສົງດີເຊັ່ນ: ງານວັນເກີດ, ວັນພັກ, ວັນຈົບໂຮງຮຽນ ແລະອື່ນໆ...ອົງພຣະເຢຊູຈັດງານເພາະພຣະອົງມີຈຸດປະສົງ: ເພື່ອຈະອວຍພຣະພອນຜູ້ບໍ່ສາມາດຕອບສນອງຜູ້ເປັນເຈົ້າພາບຈັດງານໄດ້.

ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທົ່ວໜ້າສາສນາອິດອັດຈິດໃຈໃນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຖືກເຊີນໄປໃນງານຊຶ່ງສະມາຊິກຂອງສາສນາສັ່ງຈັດຂຶ້ນ. ໃນນັ້ນພຣະອົງໄດ້ປົວຄົນທ້ອງໃຫຍ່ (ລູກາ 14:1-3). ໃນງານນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຖືກຕ້ອນຮັບເປັນຢ່າງດີຈາກຜູ້ສໍາຄັນຕ່າງໆ ພຣະອົງອາດຖືກຈັດໃຫ້ນັ່ງໄກເຈົ້າພາບຊຶ່ງເປັນບ່ອນສໍາຄັນຫລາຍ. (14:7).

ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງສອງຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຂຶ້ນ: ຢ່າງທີໜຶ່ງຕໍ່ຜູ້ເປັນແຂກນຳກັນ: ຜູ້ທີ່ຍົກຕົນເອງຂຶ້ນຈະຕ້ອງຖອຍລົງແລະຜູ້ທີ່ຖືກຖອຍລົງຈະໄດ້ຍົກຂຶ້ນ (14:11). ຄຳເວົ້າຢ່າງນີ້ເປັນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະວັນໜຶ່ງພຣະອົງຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນສູງ (ຟິລິບປອຍ 2:5-11). ຄຳເວົ້າຢ່າງນີ້ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ເຈົ້າພາບເພື່ອເຂົາຈະເຫັນໃຈຄົນທຸກຍາກຜູ້ຂາດຄົນເຫັນໃຈ ຜູ້ບໍ່ສາມາດຕອບສນອງຕໍ່ເຈົ້າພາບໄດ້ ແຕ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຄົນຕອບແທນ. (14:14). ອົງພຣະເຢຊູບອກເຈົ້າພາບບໍ່ຈຳເປັນເຫັນແກ່ໜ້າເທົ່ານັ້ນ (ມັດທາຍ 6:1-6), ແລະໃຫ້ມີຄວາມຮັກ, ການໃຫ້ອະພິຍ, ໃຫ້ຍິມແກ່ຄົນບໍ່ສົມຄວນຍິມ. (ລູກາ 6:32-35).

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈເທິງ ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານເຖິງຈັດງານລ້ຽງ ໃນປຶ້ມຂ່າວປະເສີດພຣະເຢຊູໄດ້ກິນເຂົ້າກັບພວກທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ (ໂຍຮັນ 12:2). ແຕ່ພວກຟາຣີລີຊາຍໄດ້ເອີ້ນພຣະເຢຊູວ່າເປັນຄົນໄປຮ່ວມກັບຄົນເກັບພາສີ ແລະຄົນບາບ (ລູກາ 7:34) ມີຫລາຍຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແຕ່ພາກັນສ້າງກຳແພງຂັດຂວາງ ເປັນຄົນລ້ຽງກຽດຜິວພັນ ບໍ່ຢາກຮັບຕ້ອນຄົນແປກໜ້າ ຫລືແຕກຕ່າງກັບຕົນ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮ່ວມກັບທຸກໆຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ປະທານຄວາມຮັກແກ່ພວກເຂົາ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອນຮັບເອົາຍິງໝ້າຍ, ເດັກກຳພ້າ, ປົວຄົນເຈັບໄຂ້, ຄົນຂີ້ຫູດ. ອົງພຣະເຢຊູຕ້ອນຮັບເອົາທຸກໆຄົນຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດ. ໃຫ້ເບິ່ງລາຍຊື່ແຂກຜູ້ມາໃນງານລ້ຽງ.

3. ລາຍຊື່ຂອງຜູ້ເປັນແຂກ: (ມັດທາຍ 25:34-40)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ນຶ່ງລົງທີ່ໝາກກອກເທດ ພວກສາວົກໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ພວກເຂົາພາກັນຖາມເຖິງວັນສຸດທ້າຍຂອງໂລກນີ້ (ມັດທາຍ 24:3). ສອງບົດຕໍ່ມາອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດເຜີຍສ່ວນຫລາຍເປັນຄຳອຸບປະມາ. ມັດທາຍ 25:31-33 ເປັນຮູບຂອງຄົນລ້ຽງສັດແຍກແກະຢູ່ເບື້ອງຂວາແລະແບ້ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອວຍພຣະພອນແກ່ຝູງແກະເພາະພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົນເອງໄດ້ແລະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາຄວນເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຈະໄດ້ແຜ່ນດິນສວັນມາເປັນມໍຣະດົກ? ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດຮັບໃຊ້ (25:35-36) ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກສອນຢ່າງເປັນທາງການ ແຕ່ຂໍໃຫ້ມີຈິດໃຈຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ອາຫານແລະນ້ຳເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ບຳລຸງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງມະນຸດເຮົາ. ບ່ອນຢູ່ແລະເຄື່ອງນຸ່ງກຳເປັນສິ່ງຈຳເປັນຫລຸດລົງມາ. ທີ່ສຸດການເປັນຫ່ວງແລະອອກໄປຢັ້ງມຢາມຄົນທຸກຍາກລຳບາກ ຜູ້ຖືກຈ້ອງຈຳໃນຄູກ ໃນເຮືອນຜູ້ເຖົ້າ ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນພວກເຮົາກໍໄດ້ປະຕິບັດຮັບໃຊ້ອົງພຣະເຢຊູແລ້ວເພາະສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງຈຳເປັນຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອ. ຂໍ 37-39 ເປັນຂໍ້ແປກໃຈເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ. ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເວລາພວກເຂົາເດີນທາງໄປຍັງປະເທດອິສຣາເອນແຕ່ພວກເຮົາຜູ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນສັດຕະວັດທີ 21 ນີ້ບໍ່ມີໂອກາດໄປທາງສ່ວນຕົວ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນຖ້າມກາງພວກພີ່ນ້ອງ ແລະຄົນອື່ນໆ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບໃຊ້ອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ.

ຕອບຄຳໃນຂໍ້ 40 ນັ້ນພວກຄຣິສຕຽນໄດ້ຍົກມາເປັນຄຳຖາມເລື້ອຍໆ ຄືໃຜເປັນຄົນນ້ອຍທີ່ສຸດໃນຖ້າມກາງພີ່ນ້ອງທີ່ພຣະຄຣິດໝາຍເຖິງ? ສຳລັບນັກສາສນາສາດ ທ່ານລູເຕີ ຫລືທ່ານເຄວິນແລ້ວໝາຍເຖິງຜູ້ທຸກຍາກແລະຖືກຂົ່ມເຫັງເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ວ່າຄົນສ່ວນຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າອົງພຣະເຢຊູໝາຍເຖິງນັ້ນແມ່ນຄົນທຸກໆ

ຄົນແລະທຸກໆຊາດໃນໂລກນີ້ (ເອຊາຍາ 53:3). ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຕ້ອນຮັບໝົດທຸກຄົນ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເປັນຄົນສໍາຄັນສໍາລັບພຣະເຢຊູ. ທຸກຄົນຜູ້ມີຄວາມຕ້ອງການຊ່ອຍສົມຄວນໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພວກເຮົາ-ອາດແມ່ນເທວະດາ.

4. ນັ້ນແມ່ນການລົ້ນເລີງມ່ວນຊື່ນ!: (ເຮັບເຮີ 13:1-2)

ໃນສັດຕະວັດທີໜຶ່ງ ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຕ້ອນແຂກຄົນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຕົນ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຂົ່ມເຫັງ ແລະໜີພັຍອັນຕະລາຍ. ໂຮງແຮມ ແລະທີ່ພັກໃນສະໄໝຂອງໂຣມັນເປັນບ່ອນອັນຕະລາຍສໍາລັບຄຣິສຕຽນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນກໍຍັງປະຕິບັດຮັບຕ້ອນແຂກຄົນແປກໜ້າເພາະເປັນໜ້າທີ່ ແລະສິ່ງດີເລີດ. ຊາວຕ່າງຊາດຄົບວຽກກິນກິດໝາຍບອກໃຫ້ຮັບຕ້ອນຄົນຕ່າງດ້າວ ເພາະສາສນາຂອງພວກເຂົາຍັງສອນວ່າພຣະຂອງພວກເຂົາຈະລົງໂທດຜູ້ບໍ່ຮັບແຂກ.

ການສອນໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ໄດ້ບອກເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການຮັບແຂກເພາະມັນເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນໄດ້ (3 ໂຍຮັນ; ໂຣມ 16:1-2; ຕີໂຕ 3:13; ຟິເລໂມນ) ການຕ້ອນຮັບແຂກນັ້ນປະກອບດ້ວຍ (1) ແລກປ່ຽນຄໍາແນະນໍາ; (2) ຮັບແຂກເຂົ້າບ້ານ (3) ສົ່ງແຂກອອກບ້ານໄປດ້ວຍຈັດຫາຂອງໃຊ້ຈໍາເປັນໃຫ້. ໃນພຣະຄັມພິເດີມການຮັບແຂກນັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດເພາະມັນເປັນຕົວຢ່າງຂອງອັບຣາຮາມທີ່ໄດ້ຮັບຕ້ອນຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ (ປຖກ 18:1-16). ອົງພຣະເຢຊູກໍສົ່ງໃຫ້ພວກສາວິກໃຫ້ຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ (ໂຍຮັນ 13:34). ເຮັບເຮີ 13:1 ໃຫ້ຮັກກັນດັ່ງສັນພິນ້ອງ ເພາະການຮັບແຂກນັ້ນເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນ.

ແນວໃດກໍຕາມການຮັບຕ້ອນແຂກນັ້ນອາດເປັນການສູງງ່ແດ່. ໃນສະໄໝເດີມໃນສັດຕະວັດທີສອງຄຣິສຕະຈັກມີກິດຂຽນໄວ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນໂລບໃຊ້ຊື່ປອມຫລອກລວງເອົາສິ່ງຂອງໄດ້. ຕົວຢ່າງ, ຖ້າແຂກຄົນໃດພັກຢູ່ໃນບ້ານຫລາຍກວ່າສອງວັນແລະຂໍເງິນພ້ອມພວກເຂົາເປັນຄົນປອມ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມໃນປື້ມເຮັບເຮີສອນວ່າ ເວລາພວກເຮົາຕ້ອນຮັບແຂກແປກໜ້ານັ້ນພວກເຮົາອາດຕ້ອນຮັບເທວະດາກໍໄດ້ (13:2). ການຮັບຕ້ອນແຂກເຂົ້າໃນບ້ານແມ່ນຕົວຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະນັ້ນແຫລະເປັນພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄົນຕ່າງດ້າວທ້າວຕ່າງແດນ.

ຄໍາຖາມ

12. ການຮັບຕ້ອນແຂກເຂົ້າບ້ານຂອງທ່ານມີຂອບເຂດຫລາຍເທົ່າໃດ?
13. ທ່ານຄິດວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ນັ່ງຢູ່ບ່ອນໃດໃນບ້ານຂອງພວກຟາຣີຊາຍໃນປື້ມລູກາ 14? ເປັນຫຍັງ?
14. ເປັນການຍາກປານໃດທີ່ທ່ານຈະຮັບຕ້ອນແຂກຄົນຜູ້ມີຖານະ ຜິວພັນແຕກຕ່າງກັນເຂົ້າບ້ານຂອງທ່ານ? ທ່ານມີບັນຫາໃນການຕ້ອນຮັບຄົນອື່ນໆຜູ້ມີຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດ ຄົນເສັງອົງຄະ ແລະ

ເພດວັຍ ແລະຄົນຖືສາສນາອື່ນເຂົ້າບ້ານໄດ້ບໍ່? ເຮັດແນວໃດທ່ານຈຶ່ງຈະເຮັດໄດ້ຕາມຄໍາສອນຂອງ
ອົງພຣະເຢຊູ?

15. ແມ່ນຫຍັງເປັນຜົນດີ ແລະຜົນຮ້າຍທີ່ຕ້ອນຮັບແຂກເຂົ້າໃນບ້ານຂອງທ່ານໂດຍສະເພາະຄົນແຕກ
ຕ່າງກັບທ່ານ?

16. ໃນພຣະຄັມພິຜູ້ເປັນຕົວຢ່າງດີສໍາລັບທ່ານໃນການຕ້ອນຮັບແຂກຄົນເຂົ້າບ້ານມີບໍ່? ຖ້າມີແມ່ນໃຜ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຍົກໂທດຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານເຈັບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 6: 12, 14-15; 18: 21-35; ໂກໂລຊາຍ 3:12-14

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ 6:7-15; 18:21-35; ໂກໂລຊາຍ 3:12-14

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຍົກໂທດພວກເຮົາ, ພວກເຮົາບໍ່ມີສິດທີ່ຈະເກັບຄວາມຂົ່ມຂື່ນ ແລະການຍົກໂທດໄວ້.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຍົກໂທດຄົນທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພວກເຮົາວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສລຸບຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີພຣະສັນຍາໃໝ່ເຮືອງການຍົກໂທດຄົນອື່ນ ແລະ ໂອກາດສຳລັບການຍົກໂທດຄົນ ແລະການຮັບການອະພັຍໂທດຈາກຄົນອື່ນດ້ວຍ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູຊົງວາງມາຕະຖານໄວ້ສູງສຳລັບຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ ເຮືອງການຍົກໂທດຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເອົາພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາມາເປັນຫລັກເຮືອງນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເກັ່ງເຮືອງເລກ ແຕ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຫລັກການຂອງເລກບໍ່ປ່ຽນແປງ; ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຊາດໃດ ຫລືພາສາໃດ, ຫລັກການເຮືອງບວກລົບຄູນຫານຍັງບໍ່ມີປ່ຽນແປງ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຮົາມີເລກເພື່ອເຕືອນເຖິງການບໍ່ຊົງປ່ຽນແປງຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ເປັນເຮືອງແປກ ກ່ຽວກັບການຍົກໂທດ, ພຣະເຢຊູຊົງປະທານຫລັກການທີ່ສູງ ແລະບໍ່ປ່ຽນແປງ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນປະເທດໃດ ຫລືພາສາໃດ.

1.ການຍົກໂທດຊຶ່ງກັນແລະກັນ: (ມັດທາຍ 6:12, 14-15)

ເວລາພວກສາວິກຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູສອນພວກເຮົາເຮືອງການອ້ອນວອນ, ພຣະອົງຊົງສອນແບບຢ່າງເຮືອງການສັຣເສີນ, ການທູນຂໍສິ່ງຂາດເຂີນ, ແລະການຂໍການຍົກໂທດ. ໃນຄຳອ້ອນວອນນີ້ ພຣະອົງໄດ້ເນັ້ນເຮືອງການຍົກໂທດຄວາມຜິດຂອງເພື່ອນມະນຸດ ຊຶ່ງເປັນຂໍ້ແມ້ເຮືອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຍົກໂທດຄວາມຜິດຂອງພວກເຮົາ.

ມັດທາຍຜູ້ຂຽນພຣະຄໍານີ້ໄດ້ຂຍາຍເຣື່ອງການຍົກໂທດຫລາຍກວ່າພາກອື່ນໆ; "ຖ້າທ່ານບໍ່ຍົກໂທດ..." (ຂໍ້ 15-16). ການບໍ່ຍົກໂທດຄົນອື່ນເປັນອຸປະສັກຂອງການອ້ອນວອນ ແລະຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງຜູ້ອ້ອນວອນ ແລະພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຢຊູຊົງບອກໃຫ້ພວກເຮົາຍົກໂທດ ບໍ່ແມ່ນພຽງການທໍາທໍາ ຫລືພຍາຍາມລົມຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງທໍາທໍາລົມຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ. ຫລາຍຄົນຄິດວ່າຖ້າຍົກໂທດເທື່ອນຶ່ງແລ້ວ, ພວກເຮົາອາດຈະໄດ້ຍົກໂທດຢູ່ເລື້ອຍໄປ. ນັ້ນຄືຄໍາສອນທີ່ຈະເບິ່ງກັນຕໍ່ໄປ.

2. ບົດຮຽນເຣື່ອງເລກ: (ມັດທາຍ 18:21-35)

ອັດສາວົກເປໂຕເຂົ້າໃຈດີເຣື່ອງຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູໃນມື້ນັ້ນ; ເພິ່ນຕ້ອງການເປັນຜູ້ໃຈດີເຣື່ອງນີ້ໂດຍກ່າວວ່າ "ຖ້າພື້ນ້ອງຂອງຂ້າໜ້ອຍເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້າໜ້ອຍຫລາຍເທື່ອ ຂ້າໜ້ອຍຕ້ອງຍົກຜິດໃຫ້ເພິ່ນເຖິງຈັກເທື່ອ ເຖິງເຈັດເທື່ອຫລື" (ຂໍ້ 21). ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ "ເຈັດສິບເທື່ອຄູນກັບເຈັດ" (ຂໍ້ 22). ເປົ້າໝາຍໃນຄໍາສອນນີ້ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ເຮົານຶ່ງນັບ ແຕ່ໃຫ້ການຍົກໂທດເປັນອຸປະສັກຂອງພວກເຮົາ. ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອະພິຍໂທດພວກເຮົາ, ເຮົາຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຍົກໂທດໃຫ້ຄົນອື່ນໆ; ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຄໍາອຸປະສັກເຣື່ອງຂ້າໃຊ້ຜູ້ບໍ່ຍອມຍົກໜີ້ໃຫ້ເພື່ອນຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສໍາຄັນຂອງການຍົກໂທດຄວາມຜິດຂອງເພື່ອນມະນຸດ.

ເພາະເຂົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ໜີ້ຂອງກະສັດໄດ້, ຂ້າໃຊ້ຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຂໍກະສັດໃຫ້ໂພດຜ່ອນຜັນໜີ້ຈໍານວນໜຶ່ນຕາລັນຕົນຂອງເຂົາ. ກະສັດຜູ້ມີໃຈເມດຕາກໍໄດ້ຍົກໜີ້ໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຄົນນັ້ນ (ຂໍ້ 27). ແຕ່ໃນເວລາຕໍ່ມາຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນໄດ້ພົບຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນ "ຊຶ່ງເປັນໜີ້ຕົນຮ້ອຍເດນາຣີອິນ" (ຂໍ້ 28); ລາວຈຶ່ງສັ່ງຄົນນີ້ໃຫ້ໃຊ້ໜີ້ທັງໝົດດຽວນີ້; ຂ້າໃຊ້ຜູ້ເປັນລູກໜີ້ກໍຂາບລົງອ້ອນວອນຂໍການຜ່ອນຜັນ. ແຕ່ແທນທີ່ຈະອະພິຍໜີ້ຂ້າໃຊ້ທີ່ເປັນເຈົ້າໜີ້ "ຈຶ່ງຈັບລູກໜີ້ຜູ້ນັ້ນໄປຂັງໄວ້ຈົນກວ່າຈະໃຊ້ໜີ້ນັ້ນ" (ຂໍ້ 30). ເມື່ອຂ້າໃຊ້ຄົນອື່ນໆເຫັນເຫດການອັນບໍ່ຍຸດຕິທັມ ພວກເຂົາພາກັນທຸກໃຈຈຶ່ງໄປລາຍງານເຣື່ອງນີ້ຕໍ່ກະສັດ; ກະສັດໄດ້ເອີ້ນຂ້າໃຊ້ຜູ້ໂຫດຮ້າຍນັ້ນມາເຝົ້າ; ຫລັງຈາກປະນາມຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເຂົາແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນໍາຂ້າໃຊ້ຊົ່ວນັ້ນໄປຂັງໄວ້ຈົນກວ່າຈະໃຊ້ໜີ້ໃຫ້ໝົດ (ຂໍ້ 32-34).

ພຣະເຢຊູຊົງເນັ້ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ເຊື່ອເຣື່ອງການຍົກໂທດ; ເພາະພຣະຄຸນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພ້ອມທີ່ຈະອະພິຍໂທດພວກເຮົາ ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນໂທດກັມແລະການພິພາກສາກໍກໍາລັງລໍຄອຍຄົນທີ່ບໍ່ຍອມອະພິຍໂທດເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ. ຄຣິສຕຽນທີ່ບໍ່ຍອມອະພິຍຄົນອື່ນໆ ເປັນຜູ້ເຊື່ອທີ່ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຫລັກການເຣື່ອງການຍົກໂທດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຮັບໂທດແທນພວກເຮົາ; ພວກເຮົາສາມາດສະແດງຕົວວ່າພວກເຮົາຮັກພຣະອົງໂດຍການຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ (ໂຍຮັນ 14: 15-24).

3. ບໍ່ມີການແບ່ງແຍກ: (ໂກໂລຊາຍ 3: 12-14)

ພຣະເຢຊູຊົງສອນເຣື່ອງຄວາມອ່ອນຫວານ, ຄວາມກະຈຸນາ, ແລະຄວາມສົງບຸກ (ມັດທາຍ 5:3-9). ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ສອນໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອຈົ່ງມີໃຈເມດຕາຕໍ່ກັນ ແລະອະພັຍໂທດໃຫ້ກັນ "ເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອະພັຍໂທດໃຫ້ພວກທ່ານໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດນັ້ນ" (ເອເຟໂຊ 4:32). ການມີໃຈເມດຕາຕໍ່ກັນ ແລະອະພັຍໂທດໃຫ້ກັນບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມອ່ອນແອ, ແຕ່ເປັນການສະແດງເຖິງກຳລັງຂອງຜູ້ເຊື່ອ ຊຶ່ງແຕກຕ່າງກັບການປະພຶດທີ່ເວົ້າເຖິງໃນ ໂກໂລຊາຍ 3:8 ທີ່ເປັນນິສັຍຂອງຊີວິດເກົ່າ.

ໂປໂລສອນຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ "ສວມໃຈເມດຕາ, ໃຈປານີ, ໃຈຖ່ອມລົງ, ໃຈອ່ອນສຸພາບ, ໃຈອິດທິດດົນນານ..." ເພາະຖ້າຂາດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຜ່ອນໜັກຜ່ອນເບົາເຊິ່ງກັນແລະກັນ ຫລືຍົກໂທດໃຫ້ກັນ ແລະກັນ. ຄວາມຮັກ (1 ກອທ 13) ຜູກມັດທຸກສິ່ງໃຫ້ຢູ່ດ້ວຍກັນໃນພຣະຄຣິດ (ກລຊ 3:14). ການອວດຕົວເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມແຕກແຍກ ແລະເມື່ອທຸກຄົນສວມໃຈປານີ ແລະໃຈອິດທິດດົນນານ, ຄອບຄົວຂອງຄວາມເຊື່ອກໍຈະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ, ບໍ່ມີການແບ່ງແຍກກັນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິດ

ການຖືຜິດ ແລະການແກ້ແຄ້ນເປັນນິສັຍຂອງຝ່າຍໂລກ; ຄຣິສຕຽນຕ້ອງການພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ຄິດເຣື່ອງການແກ້ແຄ້ນ. ການອະພັຍໂທດອາດຈະບໍ່ຍຸດຕິທັມ ແຕ່ມັນເປັນຜົນຂອງຄວາມເມດຕາ. ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເມດຕາ ແລະຍອມໃຫ້ອະພັຍ.

ພວກເຮົາຈະອະພັຍຄົນອື່ນຢ່າງໃດ:

1. ລະນຶກເຖິງພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາເຣື່ອງຄວາມບາບ (ໂຣມ 3:23; ເອເຟໂຊ 2:3-5).
2. ສະລະສິດເຣື່ອງຄວາມແກ້ແຄ້ນ (ໂຣມ 12:19).
3. ບົດປ່ອຍຄວາມເຈັບປວດອອກໄປຈາກຊີວິດ ມອບໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
4. ກັບຄືນຫາພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຊີວິດທ່ານ.
5. ສ້າງມິດເພື່ອຈະໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອກັນຍາມຍາກລຳບາກ.
6. ຕອບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ດ້ວຍຄວາມດີ (ໂຣມ 12:21)

ຄຳຖາມ:

1. ອະທິຍາຍການອະພັຍໂທດ? ທ່ານວາງຂອບເຂດການອະພັຍໂທດຂອງທ່ານບໍ່?
2. ໃນຄຳອຸປມາຂອງພຣະເຢຊູ, ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຜູ້ທີ່ນຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນການອ້ອນວອນຂອງຕົວເອງ ໃນຄຳອ້ອນວອນຂອງຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນ ທີ່ຂໍຜ່ອນຜັນໜີ້?

3. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງວ່າກະສັດໄດ້ປ່ອຍຂ້າໃຊ້ຜູ້ທີ່ສອງຈາກການຄຸມຂັງ. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງ? ຄຳອຸປະມາເຣື່ອງນີ້ຍັງຂາດຫຍັງແດ່?
4. ການອະພິຍຂອງພຣະເຈົ້າມີຂອບເຂດບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງມີການພິພາກສາຄັ້ງສຸດທ້າຍ? ສອງຢ່າງນີ້ກົງກັນຂ້າມກັນບໍ່?
5. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການເຣື່ອງການອະພິຍໂທດ ຫລືເຣື່ອງການໄດ້ຮັບການອະພິຍໂທດບໍ່?
6. ຈົ່ງສັດຊື່ກັບຕົວເອງ. ມີຫຍັງບໍ່ທີ່ທ່ານຍັງເກັບໄວ້ໃນໃຈ ເຣື່ອງການຍົກໂທດ? ທ່ານຄິດວ່າໂທດທີ່ຄົນອື່ນໄດ້ເຮັດກັບທ່ານ ນັ້ນໜ້ອຍກວ່າໂທດທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ຈັດລະດັບໃຫ້ຖືກຕ້ອງໃນໂລກທີ່ຖືເງິນເປັນໃຫຍ່

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 12: 15-31; 1 ຕີໂມທຽວ 6: 6-10, 17-19

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 12: 13-34; 1 ຕີໂມທຽວ 6: 2-10, 17-19; ເຮັບເຮີ 13:5

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕຽນທີ່ດຳເນີນຊີວິດໃນໂລກ ຈະຕ້ອງຈັດລະດັບຂອງວັດຖຸໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ເມື່ອຫລຽວເບິ່ງຄວາມສັມພັນຂອງຕົນກັບພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຄຣິສຕຽນທີ່ດຳເນີນຊີວິດໃນໂລກທີ່ຖືເງິນເປັນໃຫຍ່ ຈະໃຊ້ຊີວິດໃນຄຳສອນຂອງ ພຣະເຢຊູໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເບິ່ງເຣື່ອງເງິນແລະວັດຖຸຂອງຕົນເອງ ຕາມຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີ.

ຄຳນຳ

ອີງຕາມພຣະຄຳພີ, ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຈະຕ້ອງຈັດເຣື່ອງວັດຖຸໃຫ້ຢູ່ຖືກລະດັບໃນຊີວິດ. ຖ້າບໍ່ລະວັງໃຫ້ດີ, ວັດຖຸສາມາດທີ່ຈະມາແທນບ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ເງິນແລະວັດຖຸມີອຳນາດຫລາຍໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ເງິນສັນຍາວ່າຈະສາມາດເຮັດໄດ້ຫລາຍຢ່າງໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ ເຊັ່ນ: ຄວາມສຸກ, ຄວາມຍິນດີ, ອຳນາດ, ຄວາມສົງຄາມ, ຕຳແໜ່ງ, ແລະຄວາມປອດພັຍ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ເງິນແລະວັດຖຸໄດ້ນຳມາໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍກໍຄື: ຄວາມກະວົນກະວາຍ, ຄວາມອິດສາ, ຫນີ້ສິນ, ມ້າງເພຄວາມສັມພັນ, ແລະຄວາມຜິດຫວັງ. ພຣະຄຳພີ ໂດຍສະເພາະພຣະກິດຕິຄຸນ ໄດ້ສອນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງກ່ຽວກັບທັສະນະທີ່ຖືກຕ້ອງເຣື່ອງເງິນຄຳແລະວັດຖຸ ໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດທັງຫລາຍ.

1. ລົງທຶນໃນສິ່ງຊົ່ວຄາວ: (ລູກາ 12:15-21)

ເງິນເປັນເຣື່ອງນຶ່ງທີ່ປາກົດຕົວຢູ່ເລື້ອຍໃນການຂຽນຂອງທ່ານລູກາ, ທັງໃນພຣະທັມລູກາ ແລະພຣະທັມກິຈການ. ນອກນັ້ນ ເພງຂອງມາຣິອາ (ລູກາ 1:46-55), ບົດເທສນາທຳອິດຂອງພຣະເຢຊູ (4:18-18), ຄວາມສຸກແລະວິບັດ (6:20-26), ຄຳອຸປະມາເຣື່ອງຜູ້ຫວ່ານ (8:5-15), ສາວິກສິບສອງຄົນອອກໄປປະກາດ (9: 3-5; 10:2-12), ຄຳອຸປະມາເຣື່ອງເສດຖີແລະລາຊາໂຮ (16:19-31), ເຣື່ອງເສດຖີໜຸ່ມ (18:18-27), ຄຳອຸປະມາເຣື່ອງເງິນມະນາ (19: 11-27), ແລະ ເງິນຖວາຍຂອງຍິງໜ້າຍ (21:1-4) ຕ່າງກໍໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງເງິນ ແລະລະດັບທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງມັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອ.

ໃນລູກາ 12 ພຣະເຢຊູຊົງສອນໂດຍກົງເລື່ອງເງິນ. ພຣະອົງກຳລັງສະເດັດໄປສູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ; ຜູງຄົນຢ່າງ ຫລວງຫລາຍກໍເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ (12:1). ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູກຳລັງສັ່ງສອນຢູ່ກໍມີຊາຍຄົນນຶ່ງໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ ພຣະອົງເປັນຜູ້ແບ່ງມໍຣະດົກໃນຄອບຄົວຂອງຕົນ (ຂໍ້ 14); ພຣະອົງຊົງສວຍໂອກາດສັ່ງສອນເລື່ອງຄວາມ ໂລບມາກໂດຍໃຊ້ຄຳອຸປະມາເລື່ອງເສດຖີໂງ່.

ເສດຖີຄົນນຶ່ງໄດ້ຜິດປູກຫລາຍຈົນບໍ່ມີບ່ອນເກັບ; ເຂົາຈຶ່ງວາງແຜນທີ່ຈະເກັບຜົນປູກຂອງຕົນໄວ້ເພື່ອມື້ໜ້າ ໂດຍ ການສ້າງເລົ້າເພີ່ມອີກ; ລາວພູມໃຈໃນສິ່ງຂອງທີ່ມີແລະບອກກັບຕົວເອງວ່າ "ຈົ່ງຢູ່ສະບາຍ ກິນແລະ ຕື່ມດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີເທາະ" (ຂໍ້ 19). ໃນຂະນະດຽວກັນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ "ໂອ ຄົນໂງ່ເອີຍ, ໃນຄືນວັນນີ້ ເຂົາຈະເອີ້ນເອົາຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໄປຈາກເຈົ້າ ແລ້ວສິ່ງຂອງທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າຈັດແຈ້ງ ໄວ້ນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງໃຜ?" (ຂໍ້ 20).

ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາທີ່ຢາກຈະເຫັນຄຳພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນນັ້ນໃນຊີວິດ. ເສດຖີຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຫຍັງ ຜິດ? ຄວາມຈິງແລ້ວການວາງແຜນໃນຊີວິດບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງລາວ, ແຕ່ການບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຄື ຄວາມຜິດຂອງເສດຖີໃນເລື່ອງນີ້. ຄຳວ່າຄົນໂງ່ໃນພຣະຄຳພິບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຄົນນັ້ນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ (ພສສ 14: 1). ເສດຖີໄດ້ເພິ່ງໃນຊັບສິນຂອງຕົນ ແທນທີ່ຈະເພິ່ງພຣະເຈົ້າ; ເຂົາຮັ່ງມີໃນໂລກ ແຕ່ຍາກຈົນໃນພຣະເຈົ້າ.

2. ຜູງກາ ແລະດອກໄມ້: (ລູກາ 12: 22-31)

ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ໂອກາດນັ້ນເພື່ອສັ່ງສອນພວກສາວົກເລື່ອງຊັບສິນບັດ ແລະຄວາມກະວົນກະວາຍ ທີ່ພວກ ເຂົາກຳລັງມີຢູ່. ຄົນໃນສມັຍຂອງພຣະເຢຊູສ່ວນຫລາຍເປັນຊາວນານ້ອຍ ແລະຄວາມກະວົນກະວາຍຂອງ ພວກເຂົາແມ່ນເລື່ອງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະການຢູ່ກິນປະຈຳວັນ; ພຣະທັມຂໍ້ 22-23 ໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງນີ້. ພຣະ ເຢຊູຊົງສອນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ປັກຕາໃສ່ພາຣະທີ່ກຳລັງແບກຢູ່ ແຕ່ໃຫ້ປັກຕາໃສ່ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນພຣະທັມຂໍ້ 24-25, ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຕົວຢ່າງເລື່ອງຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ທຸກກາງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ ຊົງສ້າງໄວ້; ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງດູແລຜູງກາ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງດູແລພວກເຮົາຫລາຍກວ່າພວກກາຫລີ? ຖ້າພຣະ ເຈົ້າຊົງດູແລດອກໄມ້, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງດູແລພວກເຮົາຫລາຍກວ່າດອກໄມ້ຫລີ? ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສອນພວກ ສາວົກໃຫ້ສແວງຫາພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ໃຫ້ພຣະສັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຄວາມຂາດເຂີນໃນຊີວິດ ແລະພຣະອົງ ຈະເພີ່ມເຕີມສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ (ຂໍ້ 31).

ສັງຄົມແລະສິ່ງແວດລ້ອມເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງຫລາຍຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ: ພຍາຍາມຫລາຍຂຶ້ນ, ກະວົນກະວາຍຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະບາງຄັ້ງລົງທຶນໃສ່ບ່ອນຜິດ.

3. ພັສດຸອັນຕະຣາຍ, ຈັບດ້ວຍຄວາມຣະວັງ: (1 ຕີໂມທຽວ 6: 6-10, 17-19)

ອັດສາວົກໂປໂລໄດ້ເນັ້ນຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູໃນເລື່ອງນີ້ໃນຈິດໝາຍເຖິງຕີໂມທຽວ. ໃນ 1 ຕີໂມທຽວ 6, ໂປໂລໄດ້ສອນຈຸດສໍາຄັນຂອງຈິດໝາຍ: ພວກຄຣູສອນປອມໄດ້ຫວ່ານຄວາມສັບສົນຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ສອນວ່າ "ການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນເປັນທາງທີ່ຈະໄດ້ກໍາໄລ" (6:5). ພວກຜູ້ຕໍ່ຕ້ານໂປໂລກໍາລັງເດີນໄປສູ່ຄວາມພິນາດ ເພາະໄດ້ໃຊ້ພຣະສາສນາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດເລື່ອງເງິນ.

ເໝືອນສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວກັບພຣະເຢຊູ, ຄວາມໂລບມາກຂອງຄົນໃນຕອນນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ໂປໂລຕ້ອງເວົ້າເລື່ອງເງິນ. ໃນຂໍ້ 6, ໂປໂລໄດ້ແກ້ໄຂຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ "ການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນ ໄດ້ກໍາໄລຢ່າງມະຫາສານແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມພໍໃຈກັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນມີຢູ່." ທັສນະທີ່ຖືກຕ້ອງເລື່ອງສິ່ງຂອງ ຄືຄວາມຍິນດີໃນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່.

ໃນພຣະທັມຂໍ້ 9-10, ໂປໂລໄດ້ສອນຜົນຂອງຄວາມໂລບມາກໃນຊີວິດ. ບໍ່ວ່າທ່ານຈະທຸກຍາກ ຫລືຮັ່ງມີ, ຈິດໃຈທີ່ປັກໃສ່ຊັບສົມບັດຈະນໍາ "ມະນຸດຈົມລົງໃນຄວາມວິນາດຈົບທາຍເສື່ອມສູນໄປ." ໂປໂລໄດ້ເຕືອນຕໍ່ໄປວ່າ "ການຮັກເງິນຄໍາເປັນເຄົ້າມູນຂອງຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງ...ລາງຄົນຫລົງໄປຈາກຄວາມເຊື່ອ ແລະແຫງຕົວເອງຈົນຊອດດ້ວຍຄວາມເຈັບແສບຫລາຍປະການ" (ຂໍ້ 10).

ໃນພຣະທັມຂໍ້ 17-19, ໂປໂລໄດ້ເຕືອນບຸກຄົນທີ່ໄວ້ໃຈໃນຄວາມຮັ່ງມີວ່າ "ຢ່າເປັນຄົນມີໃຈອວດອົງຖືຕົວ" ແຕ່ໃຫ້ໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າ "ຜູ້ຊົງປະທານສິ່ງສາຣະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາທັງຫລາຍຢ່າງບໍ່ຮູ້ບູນ." ຈິດໃຈເປັນຈຸດສໍາຄັນໃນເລື່ອງຊັບສົມບັດ; ໂປໂລສອນວ່າໃຫ້ຄົນຮັ່ງມີ ຈົ່ງຮັ່ງມີໃນການປະຕິບັດອັນດີງາມ" (ຂໍ້ 8). ນີ້ຄືການລົງທຶນທີ່ຖືກຕ້ອງແລະຈະຄົງຢູ່ຊົ່ວນິຣັນ.

ຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະຂອງໂປໂລກົງກັນເລື່ອງການບໍລິຫານຊັບສົມບັດທີ່ຈະມີຜົນຊົ່ວນິຣັນ. ການຈັດລະດັບຂອງຊັບສົມບັດແລະສິ່ງຂອງໃຫ້ຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອທີ່ກໍາລັງຢູ່ໃນໂລກ ຊຶ່ງຖືເງິນເປັນໃຫຍ່ເປັນເລື່ອງສໍາຄັນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄໍາສອນໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ເລື່ອງເງິນເປັນເລື່ອງທີ່ແຈ້ງຂາວ. ພວກທີ່ຮັກເງິນຫລາຍກວ່າພຣະເຈົ້າພາພວກເຮົາວຸ້ນວາຍ, ຫລົງໄຫລໄຜ່ຜັນ, ແລະຂາດຄວາມຍິນດີ. ພຣະທັມທີ່ຜ່ານມາໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາຫລີກເວັ້ນການຮັກສິ່ງຂອງ.

ນຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງ ແລະສແວງທາຣາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າກ່ອນທຸກຢ່າງ.

ສອງ, ພວກເຮົາຕ້ອງສແວງຫາຄວາມພໍໃຈ. ເຖິງຈະເປັນໄດ້ຍາກ ແຕ່ກໍເປັນເລື່ອງທີ່ເຮັດໄດ້. ຫລືກເວັ້ນສິ່ງທີ່ຈະຫລອກລວງໃຈ ເຊັ່ນຮ້ານຂາຍສິ່ງຂອງ ແລະອື່ນໆໃນທຳນອງນີ້.

ສາມ, ຮຽນເປັນຄົນເພື່ອແຜ່ ໂດຍນຳເອົາສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ໃຊ້ແລ້ວໄປໃຫ້ຄົນອື່ນທີ່ຂາດເຂີນ. ການເອົາສິ່ງຂອງທີ່ມັດໃຈອອກຈາກຊີວິດ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາລະຖິ້ມຄວາມໂລບ.

ຄຳຖາມ:

1. ສິ່ງຂອງແນວໃດແດ່ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດຂອງການທົດລອງໃນຊີວິດທ່ານ (ເຄື່ອງນຸ່ງ, ຮີດ, ເຄື່ອງອີເລກໂຕຣນິກ, ແລະຕ່ຳໆໄປ)
2. ແມ່ນຫຍັງເປັນຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃນຊີວິດທ່ານ
3. ແມ່ນຫຍັງແດ່ທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຈະເຣີນຂຶ້ນໃນພຣະເຈົ້າ?
4. ສິ່ງຂອງແນວໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານກະວົນກະວາຍ?
5. ມີໃຜແດ່ ໃນພຣະຄັມພີທີ່ມີບັນຫາເພາະຄວາມໂລບ, ເງິນ, ແລະຊັບສົມບັດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9

ເຮັດທຸກໆກິດຢ່າງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ສຸພາສິດ 11:1; ມິກາ 2:1-3; 6:8-15

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ສຸພາສິດ 11:1; ມິກາ 2:1-3; 6: 6-16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນທຸກໆກິດປະຈຳວັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຄວາມເຊື່ອຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານມີສ່ວນແນວໃດແດ່ໃນການດຳເນີນທຸກໆກິດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕັດສິນໃຈວ່າຈະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຄຣິສຕຽນເປັນຫລັກໃນທຸກໆກິດ.

ຄຳນຳ

ຈຸດສຳຄັນຂອງການດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອຢູ່ທີ່ວິທີພວກເຮົາດຳເນີນທຸກໆກິດ. ພຣະເຈົ້າຊົງຫວັງໃຍເຮືອງຄວາມສັດຊື່ແລະກຽດສັກສີໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຮົາ.

ໃນຍຸກຂອງຄວາມກ້າວໜ້າທາງເຮືອງເທກໂນໂລຢີນີ້, ພວກເຮົາຈຳຕ້ອງເພິ່ງຄົນອື່ນສະເໝີໄປບໍ່ວ່າຈະເປັນເຮືອງແພດໝໍ, ເຮືອງການສ້ອມແປງ, ຫລືເຮືອງບໍລິຫານເງິນຄຳ. ມີຫລາຍໆຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຂາດຄວາມຮູ້ແລະຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຮັດດ້ວຍຕົວເອງ ແລະຕ້ອງເພິ່ງຄວາມສັດຊື່ແລະສັກສີຂອງຄົນທີ່ຊ່ວຍເຮົາ.

ໃນຂະນະດຽວກັນພວກເຮົາຕ້ອງຖາມຕົວເອງວ່າ, ມີໃຜແດ່ທີ່ເພິ່ງຄວາມສັດຊື່ ຫລືກຽດສັກສີຂອງພວກເຮົາ? ພວກເຮົາເຄີຍເຮັດວຽກບໍ່ດີ, ໂກງເວລາຂອງນາຍຈ້າງ, ໂກງເວລາຂອງພະນັກງານ ຫລືເພື່ອນຮ່ວມງານບໍ່? ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ສອນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງວິທີທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດວຽກງານ ແລະທຸກໆກິດປະຈຳວັນເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຊື່ອ.

1. ທຸກໆກິດຢ່າງມີສັກສີ: ຕາຊົງທີ່ຖືກຕ້ອງ: (ສຸພາສິດ 11:1)

ເວລາຄິດເຖິງ "ຕາຊົງຂັ້ນສັກ" ແລະ "ຕາຊົງທີ່ຖືກຕ້ອງ," ພວກເຮົາອາດຈະເຫັນພາບຂອງຕາຊົງທີ່ຫ້ອງການທ່ານໝໍ ຊຶ່ງພຍາບານໃຊ້ຊຶ່ງພວກເຮົາກ່ອນຈະເຂົ້າຫ້ອງກວດ. ຄວາມຫວັງຂອງແຕ່ລະຄົນກໍຄືຢາກເຫັນ "ຕາຊົງທີ່ຖືກຕ້ອງ." ຕາຊົງເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດໃນສະໄໝພຣະສັນຍາເດີມ; ການຄ້າຂາຍ, ການແລກປ່ຽນ,

ແລະຫລາຍໆຢ່າງຕ້ອງໃຊ້ຕາຊ້ງເປັນຫລັກ. ພຣະບັນຍັດທິສອງ 25: 13-16 ກ່າວປະນາມການໃຊ້ເຄື່ອງຊ້ງສອງອັນ: ເຄື່ອງນຶ່ງເພື່ອຊີ້ ແລະອີກເຄື່ອງນຶ່ງເພື່ອຂາຍ; ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກຽດຊັງຄົນສີ່ໂກງ.

ໃນສຸພາສິດ 11, ຜູ້ຂຽນກ່າວວ່າ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຽດຊັງຜູ້ທີ່ໃຊ້ຕາຊ້ງຂີ້ຫລັກ." ການເຮັດທຸກະກິດແບບບໍ່ສັດຊື່ເປັນການລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຊົງຖືວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມີໂທດເທົ່າກັບການໄຫວ້ພຣະທຽມ ຫລືໄຫວ້ຮູບໂຄຣົບ (2 ຂ່າວຄາວ 34:33; ເຢຣະມີຍາ 16:18; ເອເສກຽນ 7: 20; 16: 36). ແຕ່ການດຳເນີນທຸກະກິດຢ່າງມີສັກສິກຳເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ອຳນາດນຳສູ່ການສີ່ໂກງ: (ມີກາ 2:1-3)

ໃນຕອນນີ້ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມີກາໄດ້ກ່າວເຖິງຕົວຢ່າງການສັກກົງຫລາຍໆຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຢູດາ. ມີກາເຕືອນວ່າພັຍພິບັດຈະມາເຖິງບຸກຄົນທີ່ສີ່ໂກງ, ຜູ້ທີ່ວາງແຜນເຮັດຊົ່ວ "ຂະນະທີ່ນອນຢູ່ເທິງຕຽງນອນ;" ຄວາມໝາຍກໍຄືວ່າ ຄົນສີ່ໂກງຈະວາງແຜນໂກງໄວ້ລ່ວງໜ້າ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະກິນຫລິນອນ. ພວກຜູ້ມີໃນສມັຍຂອງມີກາພາກັນໂລບ, ຍິດເອົາ, ແລະລັກຊັບສິມບັດຂອງປະຊາຊົນ.

ມີຕົວຢ່າງນຶ່ງໃນ 1 ກະສັດ 21 ດັ່ງນີ້: ກະສັດອາຮາບຢາກໄດ້ສວນອະງຸ່ນຂອງນາໂບດຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ດິນຂອງຕົນ. ເພາະເປັນມໍຣະດົກໃນຄອບຄົວ, ນາໂບດບໍ່ຍອມຂາຍໃຫ້ກະສັດອາຮາບ; ອາຮາບເກີດຄວາມໂສກເສົ້າເພາະບໍ່ໄດ້ຕາມໃຈ. ໃນທີ່ສຸດນາງເຢເສເບນເມັຍຂອງເພິ່ນກໍຊ່ວຍວາງແຜນທຳລາຍອາໂບດຈົນສຳເຣັດ ແລ້ວກໍໄດ້ຍິດເອົາສວນຂອງອາໂບດ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາໄດ້ປະນາມການກະທຳຂອງກະສັດອາຮາມ; ພຣະທັມມີກາ 2 ກ່າວໂທດບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສັດຊື່ ແລະບອກເຖິງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕຽມໄວ້ສຳລັບເຂົາ.

3. ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນ: (ມີກາ 6: 8-15)

ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການສິ່ງໃດຈາກພວກເຮົາທັງຫລາຍ? "ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາລູກງົວໂຕຕຸ້ຍພິດີທີ່ສຸດມາເຜົາເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະອົງບໍ່?" (ຂໍ້ 6). ຄຳຕອບກໍຄື: ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາ "ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ສະແດງຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງ, ແລະໃຊ້ຊີວິດໃນຄວາມສາມັກຄີທັມກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມຖ່ອມໃຈ" (ຂໍ້ 8). ອັດສາວິກໂບໂລໄດ້ເນັ້ນເຣື່ອງນີ້ອີກໃນພຣະທັມ ໂຣມ 12:1. ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາປາກົດໃນຊີວິດແຕ່ລະມື້ໄປ.

ພຣະທັມມີກາ 6: 8 ເນັ້ນເຣື່ອງຄວາມສັດຊື່ທັງໝົດໃນການເຮັດທຸກະກິດ, ຄວາມຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ແລະໃຊ້ຊີວິດດ້ວຍຄວາມຖ່ອມໃຈ. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການຈາກໄພພິນຂອງພຣະອົງ. ໃນຂໍ້ 9, ມີກາໄດ້ເຕືອນຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍວ່າ "ການຍຳເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນການສລາດ," ແລ້ວປ່ຽນຄຳເວົ້າຈາກເຣື່ອງໃນພຣະວິຫານໄປເວົ້າເຣື່ອງປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງ. ຂໍ້ 10 ແລະ ຂໍ້ 11 ເວົ້າເຣື່ອງການໄດ້ຊັບສິມບັດໂດຍການສີ່ໂກງ ແລະໄດ້ເນັ້ນອີກເທື່ອນຶ່ງເຣື່ອງພຣະເຈົ້າຊົງກຽດຊັງການໃຊ້ຕາຊົງປອມ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຖາມວ່າ

"ເຮົາຈະຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຊ້ຕາຊັ່ງແລະຕາຊິງປອມໄດ້ບໍ່?" ຄົນຮັ່ງມີທາຜົນປໂຍດນຳຄົນຍາກຈົນ (ຂໍ້ 12) ແລະການພິພາກສາອັນຮ້າຍຂາດຈະມາເຖິງຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ (ຂໍ້ 13-16).

ມີຜູ້ນຶ່ງທີ່ກຳລັງເບິ່ງຢູ່

ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນກໍພົບກັບບັນຫາເລື່ອງກຽດສັກສີໃນຊີວິດປະຈຳວັນບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຄອບຄົວແລະວຽກງານ. ພວກເຮົາມັກຄົນທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ຫລືເຮັດວຽກບໍ່ດີບໍ່? ພວກເຮົາເຄີຍແກ້ຕົວຕາງຄົນອື່ນບໍ່? ພວກເຮົາເຄີຍເອົາປຽບຄົນອື່ນບໍ່? ພວກເຮົາເຄີຍຕື່ມເວລາວຽກ, ເພີ່ມຄວາມ, ຫລືເວົ້າເພີ່ມບໍ່?

ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາລືມ ສຸພາສິດ 11:1. ພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ, ພຣະອົງຈະພໍພຣະທັຍ ຫລືຈະຊົງກຽດຊັ່ງ. ໂປໂລໄດ້ສອນຄຣິສຕຽນທີ່ໂກໂລຊາຍວ່າ "ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍນ້ຳໃສໃຈຈົ່ງ ດ້ວຍຄວາມຍ່າເກງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສິ່ງນຶ່ງສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າເຮັດນັ້ນ ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍເຕັມໃຈ ເໝືອນເຮັດຖວາຍແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ...ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ຮັບມໍຣະດົກເປັນຄຳບຳເໜັດເພາະວ່າຜູ້ທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັບໃຊ້ ນັ້ນກໍແມ່ນພຣະຄຣິດເຈົ້າ" (ໂກໂລຊາຍ 3:23-24).

ບົດຮຽນນີ້ ແລະຊີວິດ

ການສົ່ງໂກງຕາຊິງອາດຈະເປັນເລື່ອງທີ່ພວກເຮົາຄິດບໍ່ເຖິງໃນຊີວິດນີ້, ແຕ່ບົດຮຽນນີ້ກຳລັງເວົ້າກັບພວກເຮົາທຸກຄົນ. ບາງຄົນຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ໄກຈາກພວກເຮົາແລະພຣະອົງບໍ່ຊົງສົນໃຈໃນເລື່ອງເລັກນ້ອຍໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຊົງຢູ່ໃກ້ທຸກຄົນທີ່ເອີ້ນອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະອົງຊົງທ່ວງໃຍເລື່ອງວຽກງານ, ເລື່ອງອຸປະນິສັຍ, ເລື່ອງກຽດສັກສີຂອງພວກເຮົາ.

ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາລະວັງເລື່ອງຂອງເລັກນ້ອຍເຊັ່ນການເຮັດວຽກພໍແຕ່ແລ້ວ, ການຕົວະເລັກນ້ອຍ, ການຊ່ວຍຕົວເອງກັບສິ່ງຂອງຜູ້ອື່ນ, ຫລືການເຮັດແບບບໍ່ເຕັມຮ້ອຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງກຽດຊັ່ງຜູ້ໂກງຕາຊິງຫລືຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດເວລາບໍ່ມີຄົນເບິ່ງ. ກຽດສັກສີໝາຍເຖິງຄວາມສັດຊື່ ແລະການຖ່ອມໃຈໃນການນະມັສ ການພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໃນວັນອາທິດ ຈະຕ້ອງປາກົດແຈ້ງຢູ່ໃນການເຮັດວຽກ ແລະການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຮົາພາຍໃນສັປດາດ້ວຍ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເວລາທົ່ວໜ້າ ຫລືນາຍຈ້າງ ສິ່ງໃຫ້ເຮັດບາງຢ່າງທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທັມ ຫລືອາດເປັນພັຍຕໍ່ຄົນອື່ນໆ?
2. ທ່ານເຄີຍເຫັນບຸກຄົນທີ່ເຮັດທຸກະກິດແບບຜິດຈັນຍາ (unethical) ຫລືສົ່ງໂກງແກ້ຕົວວິທີໃດແດ່?
3. ມີການທົດລອງປະເພດໃດແດ່ໃນວຽກງານຂອງທ່ານ ທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄຳສອນໃນບົດຮຽນນີ້?

4. ທ່ານຈັດການ ຫລືແກ້ໄຂກັບເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ເຮັດຜິດຈັນຍາວິທີໃດ?
5. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທັມ, ຄວາມຮັກອ່ອນຫວານ, ແລະຄວາມຖ່ອມໃຈ ໃນວຽກງານ ແລະໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງທ່ານ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ຍິນດີໃນຄວາມສັມພັນຂອງການສົມຮົດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 2: 18-25; ເຮັບເຮີ 13:4

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະການ 2: 18-25; ເຮັບເຮີ 13:4

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຄືໃຫ້ສາມີພັດຍາສັດຊື່ໃນຄວາມສັມພັນແລະຍິນດີໃນຄວາມໃກ້ຊິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມສັມພັນຂອງຄູ່ສົມຮົດແໜ້ນໜຽວຂຶ້ນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອນຳພຣະຄຳນີ້ໄປໃຊ້ໃນການເຮັດໃຫ້ຄວາມສັມພັນຂອງຄູ່ສົມຮົດແໜ້ນໜຽວຂຶ້ນ.

ຄຳນຳ

ພຣະຄຳພີສອນພວກເຮົາເຮື່ອງເປົ້າໝາຍຂອງການສົມຮົດ. ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ການສົມຮົດເປັນບ່ອນສຳລັບຄວາມສັມພັນອັນສັດຊື່ ແລະຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີລະຫວ່າງຊາຍແລະຍິງ.

ຫລາຍຄົນບໍ່ຢາກເວົ້າເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງການສົມຮົດເພາະມັນເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຄິດເຖິງຄວາມເຈັບປວດທີ່ໄດ້ປະສົບມາ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດຫລາຍຄົນໃນສັມຍນີ້ໄດ້ເຫັນຄວາມລົ້ມເຫຼວ ແລະຜົນຮ້າຍຂອງການຢ່າຮ້າງ. ໃນຂະນະດຽວກັນກໍມີຫລາຍຄົນມີປະສົບການດີໃນຄອບຄົວ; ພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສັມພັນດີ ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄວາມສັມພັນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຄູ່ສົມຮົດມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເກີດຄວາມຊົມຊື່ນ? ຄຳຕອບມີຫລາຍເຕັມທີ; ແຕ່ພຣະຄຳພີໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການສົມຮົດ. ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ສາມີພັດຍາມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ກັນ ແລະໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄວາມໃກ້ຊິດ.

1. ບໍ່ມີຄູ່ທີ່ເໝາະສົມ: (ປະຖົມມະການ 2: 18-20)

ພຣະຜູ້ສ້າງເປັນຜູ້ກໍ່ຕັ້ງການສົມຮົດ. ໃນປະຖົມມະການພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງພ້າສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ແລະຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງເຫັນວ່າທຸກຢ່າງດີຫລາຍ. ແຕ່ໃນຂໍ້ 18, ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າ "ບໍ່ເປັນການດີ" ທີ່ຜູ້ຊາຍຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນນັ້ນຈະຕ້ອງຢູ່ຢ່າງໂດດດ່ຽວ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພຣະຄຳພີ ແລະປະສົບການໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານພຣະພອນໃຫ້ບາງຄົນຢູ່ເປັນໂສດ; ສະນັ້ນພວກເຮົາກໍບໍ່ຄວນປະນາມບຸກຄົນທີ່ຕັດສິນໃຈຢູ່ໃນສະພາບນັ້ນ, ແລະພຣະເຢຊູຄຣິດເອງກໍຊົງເປັນໂສດເວລາພຣະອົງຊົງມາເກີດເປັນມະນຸດ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງສັດທາທຸກຊັ້ນມາເພື່ອເປັນເພື່ອນຂອງອາດາມ ແຕ່ປາກົດວ່າ "ບໍ່ມີສັດໂຕໃດເລີຍເປັນຜູ້ຊ່ອຍຊູທີ່ເໝາະສົມແກ່ລາວ" (ຂໍ້ 20). ສັດບໍ່ສາມາດສື່ສານກັບມະນຸດໂດຍລະອຽດໄດ້ ແລະນອກນັ້ນມະນຸດຢູ່ຖານະສູງກວ່າສັດໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານ: (ປະຖົມມະການ 2:21-25)

ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ທັນທີວ່າອາດາມຕ້ອງການເພື່ອນປະເພດໃດ; ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງສ້າງຜູ້ຍິງ ຈາກກະດູກຊີກນຶ່ງຂອງຜູ້ຊາຍ. "ແລ້ວພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານກໍຊົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍນັ້ນ ນອນຫຼັບສນິດ...ພຣະອົງເອົາກະດູກຂ້າງມາສ້າງເປັນຜູ້ຍິງ ແລະນຳມາປະສານກັນໃຫ້ລາວ" (ຂໍ້ 21-22).

ອາດາມຊົມຊື່ນຍິນດີເມື່ອລາວໄດ້ຜູ້ຍິງມາເປັນຜູ້ຊ່ວຍ; "ດ້ວຍເຫດນີ້ ຜູ້ຊາຍຈຶ່ງຈາກພໍ່ແມ່ແລະໄປຕິດພັນກັບເມັງຂອງຕົນ ແລະທັງສອງກໍກາຍເປັນນຶ່ງ" (ຂໍ້ 24). ໃນການສົມຈິດ, ຊາຍແລະຍິງຊຶ່ງເປັນສອງໄດ້ກາຍເປັນນຶ່ງ. ສະນັ້ນການແຍກຈາກກັນເພາະການຢ່າຮ້າງ ຫລືການຕາຍຈຶ່ງນຳຄວາມໂສກເສົ້າມາສູ່ຄອບຄົວ.

ການຮ່ວມເພດເປັນສິ່ງເຊື່ອມໂຍງເນື້ອກາຍແລະຈິດວິນຍານຂອງຄູ່ສາມີພັນລຍາໃຫ້ "ເປັນນຶ່ງ," ຄຣິສຕຽນຢ່າຖືວ່າການຮ່ວມເພດເປັນເລື່ອງຫລິ້ນ ເພາະການຮ່ວມເພດນອກການສົມຈິດເປັນເລື່ອງຜິດຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຮ່ວມເພດແມ່ນຂອງຄູ່ສາມີພັນລຍາເທົ່ານັ້ນ. ອາດາມແລະຜູ້ຍິງ "ໄດ້ເປືອຍກາຍຢູ່ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກລະອາຍກັນເລີຍ" (ຂໍ້ 25). ພວກເຮົາໄດ້ມີຄວາມສັມພັນອັນບໍ່ຮູ້ບຸນກັບພຣະເຈົ້າແລະກັບກັນແລະກັນ. ຄວາມບາບຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ແລະພວກເຮົາຢູ່ດ້ວຍກັນຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຸດ ເພາະພວກເຮົາກຳລັງຢູ່ໃນສວັນ.

3. ສວັນເສັງແລ້ວບໍ່?: (ເຮັບເຣີ 13:4)

ສວັນບໍ່ໄດ້ເສັງໄປໂດຍຈະບໍ່ກັບມາອີກ. ເວລາຄວາມບາບເຂົ້າມາໃນໂລກ, ພາບພົດອັນສວຍງາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໄວ້ສຳລັບຄູ່ສົມຈິດກໍເລີ່ມເປີະເປື້ອນ. ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລິດລະທີ່ຈະໃຫ້ຮູບພາບອັນສວຍງາມຂອງການສົມຈິດນັ້ນ ໄດ້ກັບຄືນມາອີກ. ຄູ່ສົມຈິດໃນປັດຈຸບັນພົບກັບອຸປະສັກທຸກຊັດຢ່າງ.

ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຣີໄດ້ໝູນໃຈຄຣິສຕຽນໃນສັມຍແລກໃຫ້ພາກັນນັບຖືການສົມຈິດ "ແລະໃຫ້ຕຽງສົມຈິດເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ" ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ສະຖາປະນາສະຖາບັນການສົມຈິດ. ພຣະອົງຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ຄູ່ສົມຈິດສັດຊື່ຕໍ່ກັນ.

ເພາະການສິດສິດເປັນຄວາມສັມພັນຂອງຄົນສອງຄົນທີ່ກາຍມາເປັນນຶ່ງດຽວ, ການຫລິ້ນຊູກໍເປັນເຮືອງຕ້ອງ ຫ້າມ; "ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາລົງໂທດ ຄົນທີ່ເຮັດຜິດປະເວນີ" (ຂໍ້ 4). ຂໍໃຫ້ຄູ່ສິດຈົງຊົມຊື່ນຍິນດີໃນ ກັນແລະກັນ ແລະໃຫ້ພຍາຍາມຮັກສາສວັນຢູ່ໃນໂລກມະນຸດໄວ້.

ບົດຮຽນນີ້ ແລະຊີວິດ

ທ່ານຈະຮັກສາການສິດສິດໄວ້ໃຫ້ງົດງາມແລະໝັ້ນຄົງຢູ່ໄດ້ຢ່າງໃດ? ຄໍາຕອບທີ່ງ່າຍກໍຄື: ຈົ່ງສນິດຢູ່ກັບພຣະ ເຈົ້າແລະສນິດຢູ່ກັບກັນແລະກັນ. ເວລາສາມີພັລຍາຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະພຍາຍາມເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ ຈະຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ ໃນຄອບຄົວ. ຫລາຍຄອບຄົວແຕກຮ້າງເພາະມີຝ່າຍດຽວທີ່ສນິດກັບພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອສາມີແລະພັລຍາແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເຈົ້າກໍຈະຢູ່ໃກ້ກັນ ຢ່າງອັຕະໂນມັດ.

ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າສໍາລັບພຣະເຢຊູຄຣິດຂອງພວກເຮົາ; ເຖິງວ່າຫລາຍຄອບຄົວກໍາລັງແຕກແຫງ, ພຣະອົງ ຊົງໃຫ້ໂອກາດພວກເຮົາທີ່ຈະຄືນດີກັນໄດ້. ຖ້າຄອບຄົວທ່ານມີຄວາມສຸກ ໃຫ້ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ແຕ່ຖ້າຄອບຄົວຂອງທ່ານກໍາລັງຊຸດໂຊມຢູ່, ຈົ່ງຢ່າລືມວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງສາມາດທີ່ ຈະປົ່ນປົວຄວາມສັມພັນ ຫລືຫົວໃຈທີ່ແຕກແຫງໃຫ້ຄືນດີໄດ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ປະຖົມມະການ 3:7 ເວົ້າວ່າ, "ຫລັງຈາກກິນໝາກໄມ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນທັນໃດ ແລະທັງຮູ້ວ່າພວກເຂົາເປືອຍກາຍ." ປຽບທຽບໃສ່ ປະຖົມມະການ 2:25 ທີ່ວ່າ, "ຊາຍແລະຍິງໄດ້ ເປືອຍກາຍຢູ່ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກລະອາຍກັນເລີຍ." ການບໍ່ຮູ້ສຶກລະອາຍກັນໜີໄປໃສແລ້ວ? ຄວາມ ບາບມີຜົນຮ້າຍແນວໃດຕໍ່ການສິດສິດ?
2. ທ່ານເຫັນພ້ອມຫລືບໍ່ໃນຄໍາເວົ້າຕໍ່ໄປນີ້: "ຖ້າຜູ້ໃດຍັງບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະອອກຈາກເຮືອນພໍ່ແມ່, ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ ພ້ອມທີ່ຈະແຕ່ງງານ"?
3. ຄິດເຖິງສາມີພັລຍາຄູ່ນຶ່ງໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ ທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງງານກັນມາຫລາຍກວ່າ 50 ປີແລ້ວ. ແມ່ນຫຍັງແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສໍາເຣັດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ຊ່ອຍເດັກໃຫຍ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ 128; ມັດທາຍ 19:13-15; ເອເຟໂຊ 6:1-4

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ເພງສັຣເສີນ 128; ມັດທາຍ 19:13-15;
ເອເຟໂຊ 5: 25--6:4

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານລູກເປັນສົມບັດອັນລ້ຳຄ່າດ້ວຍເຫດ
ນີ້ເຮົາຄວນຈະເບິ່ງແຍງແລະນຳພາໃຫ້ດີທີ່ສຸດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເຮົາຈະເປັນຕົວຢ່າງແນວໃດໃນບ້ານ, ໃນໂບດ ແລະທີ່ສາທາລະນະ
ຕ່າງໆເພື່ອເປັນແບບຢ່າງອັນດີງາມແກ່ລູກ?

ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ມີຊີວິດໃນພຣະທັມເພື່ອເປັນແບບຢ່າງ
ໃຫ້ລູກກຳລັງຮຽນດ້ວຍການເບິ່ງ.

ຄຳນຳ

ທ່ານຄົງຈື່ໄດ້ກ່ອນໜ້າທ່ານຈະເຂົ້າໂຮງຮຽນນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີອາຍຸຫົກປີທາງໂຮງຮຽນຈື່ຮັບເຂົ້າເປັນນັກຮຽນ, ລາງຄົນນ້ອຍບໍ່ໜ້າຈະເຖິງຫົກປີແຕ່ພໍ່ແມ່ຢາກໃຫ້ໄປໂຮງຮຽນ ແຕ່ທາງໂຮງຮຽນພັດມີວິທີແທກອາຍຸໂດຍເອົາ
ມືຂ້າມຫົວໄປແຕະຫຼຸຂ້າງນຶ່ງທາກອາຍຸລາວຄົບຫົກປີມີລາວກໍຈະເຖິງຫຼຸ. ສຳລັບໃນຕ່າງປະເທດອາຍຸຫ້າປີກໍ
ສາມາດໄປໂຮງຮຽນອານຸບານໄດ້ແລ້ວ. ແຕ່ກ່ອນໜ້າໄປໂຮງຮຽນພວກລູກຫລານຂອງເຮົາໄດ້ຮຽນວັນລະ
24 ຊົ່ວໂມງຈາກພໍ່ແມ່ຂອງລາວ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃກ້ກັບພວກລູກຫລານຄວນຮະວັງໃນການໃຊ້ຊີ
ວິດຂອງຕົນເປັນແບບຢ່າງອັນດີງາມແກ່ລູກຫລານຂອງຕົນ.

1. ບຳເໜັດຂອງຜູ້ຂັບຕາມ: (ເພງສັຣເສີນ 128)

ເພງຍອດນິຍົມໃນໂບດ Protestant ທຸກວັນນີ້ແມ່ນເພງສັຣເສີນ (Contemporary music) ສ່ວນເພງຈາກ
ປື້ມບົດເພງສັຣເສີນ (Hymnal) ນັ້ນໄດ້ຈັດຈາກຫາຍໄປເກືອບທຸກໂບດທຸກພາສາ. ທ່ານຄົງເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ
Protestant ແປວ່າ ຄຣິສຕຽນບໍ່ແມ່ນ Catholic or eastern Church. ດັ່ງນັ້ນ Catholic ຈື່ງບໍ່ຮ້ອງຕົນ
ເອງວ່າຄຣິສຕຽນ.

ບົດເພງສັດເສີນໃນພຣະທັມຄັ້ມພິເປັນບົດເພງທີ່ເກົ່າແກ່ຫລາຍກວ່າ Hymnal ແຕ່ເປັນເພງສັດເສີນທີ່ກະສັດໄດ້ແຕ່ງຂຶ້ນດ້ວຍອາລິມຄວາມຮູ້ສຶກເພື່ອສັ່ງສອນຕັກເຕືອນປະຊາຊົນໂດຍໃຊ້ທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມາເຖິງສັມຍີຄຣິສຕຽນຍັງສືບຕໍ່ຄວາມຄິດຂອງກະສັດດາວິດ, ແລະກະສັດໂຊໂລໂມນ ຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍໄດ້ແຕ່ງເພງສັດເສີນເພື່ອຮ້ອງສັດເສີນແລະຮ້ອງເພື່ອຕັກເຕືອນສັ່ງສອນຄຣິສຕຽນ ແລະຮ້ອງເພື່ອຜູ້ຟັງຈະໄດ້ຟັງແລ້ວກັບໃຈເຊື່ອພຣະເຢຊູ. ສລຸບແລ້ວເພງສັດເສີນທີ່ໂບດທັງຫລາຍນິຍົມກັນຮ້ອງໃນໂບດທຸກວັນນີ້ ບໍ່ແມ່ນເຮືອງໃໝ່ ແຕ່ຍັງເກົ່າໄປກວ່າ Hymnal ອີກຕັ້ງຫລາຍເທົ່າ.

ໃນບົດເພງສັດເສີນ 128 ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ “ຄວາມສຸກ” ສ່ວນຫລາຍເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມສຸກແມ່ນການຢູ່ດີກິນດີ, ມີເງິນຄຳດັ່ງນີ້ເປັນຕົ້ນ ແຕ່ພຣະທັມຕອນນີ້ໄດ້ເວົ້າເລິກໄປກວ່ານັ້ນຄື ຄວາມສຸກອັນແທ້ຈິງເປັນຂອງຜູ້ທີ່ຢ້ານຢາເກງພຣະເຈົ້າ ແປວ່າຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ (ຂໍ້ 1). ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ເຮັດຕາມພຣະດຳຮັດຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກ. ເພງສັດເສີນ 128 ໄດ້ຍົກຊີວິດຊາວນາມາເປັນຮູບພາບໃນ ຂໍ້ 2-3 ຮູບພາບຕອນນີ້ຄ້າຍຄືຊາວນາທີ່ເຮັດງານດ້ວຍເທື່ອແຮງຂອງຕົນບໍ່ໄດ້ລັກໂລບດ້ວຍວ່າຢາເກງ, ສຳລັບເມັງຂອງລາວຈະເປັນຄືຕົ້ນອະນຸ່ນທີ່ເກີດໝາກອອກຜົນເປັນຮ້ອຍເປັນພັນນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ບັນດາລູກຫລານທີ່ເກີດມາຕັ້ງຫລວງຫລາຍນັ້ນຈະເປັນລູກຫລານທີ່ຢູ່ໃນໂອວາດຂອງບິດາມານດາ ແລ້ວພວກລູກຫລານເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ເພາະພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເປັນແບບຢ່າງອັນຈິບງາມສຳລັບເຂົາແລ້ວ. “ພອນຢ່າງນີ້ແມ່ນໃຜເດຈະໄດ້ຮັບໜໍ ແນ່ນອນກໍແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັນແລ້ວ” (ຂໍ້ 4). ຄອບຄົວຮັກຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ, ບໍ່ລັກໃຈກັນ, ລູກເຕົ້າຢູ່ໃນໂອວາດຂອງພໍ່ແມ່ ແລະຍັງຕິດຕາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເພາະພໍ່ແມ່ເປັນແບບຢ່າງ ພອນນີ້ຍິ່ງກວ່າຢູ່ດີກິນດີຕັ້ງຫລາຍເທົ່າ.

2. ຊົງເຫັນເດັກນ້ອຍມີຄຸນຄ່າ: (ມັດທາຍ 19:13-15)

ຊົງເຫັນເດັກນ້ອຍມີຄ່າເທົ່າກັບຜູ້ໃຫຍ່ ເປັນພຣະທັມສິ້ນໆ ແຕ່ມີຄວາມໝາຍເລິກ, ເດັກນ້ອຍທີ່ກ່າວນີ້ ໄດ້ມານຳພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ “ຂນະທີ່ເຂົາໄດ້ພາພວກເດັກນ້ອຍມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະອົງວາງພຣະທັດແລະອ້ອນວອນເພື່ອເຂົາ” (ຂໍ້ 13ກ). ພຣະທັມຕອນນີ້ສອນເຮົາໃຫ້ເອົາແບບຢ່າງພໍ່ແມ່ນຳລູກມາຫາພຣະເຢຊູເພື່ອຂໍພຣະພອນ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຮົາພາລູກມາໂບດຄວນຄິດສເມີວ່າເຮົາຈະນຳພາລູກຂອງເຮົາມາຫາພຣະເຢຊູເພື່ອຂໍພຣະພອນ, “ແຕ່ພວກສາວິກໄດ້ຫ້າມປາມ” (ຂໍ້ 13ຂ). ເພາະວ່າ;

1. ພວກສາວິກເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍບໍ່ສຳຄັນເທື່ອ.
2. ພວກສາວິກຮັກພຣະເຢຊູ ບໍ່ຢາກໃຫ້ພຣະອົງເມື່ອຍແລະເສັງເວລານຳເດັກນ້ອຍ.

ຫລາຍເທື່ອເຮົາມັກຈະຕິສາວິກວ່າຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາພຣະເຢຊູ ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເບິ່ງວ່າສາວິກຮັກພຣະເຢຊູບໍ່ຢາກໃຫ້ເສັງເວລານຳເດັກນ້ອຍ. ພວກເຮົາພາລູກມາໂບດທຸກວັນອາທິດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ພາມາຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍວ່າເຮົາບໍ່ສົນໃຈນຳເດັກນ້ອຍເທົ່າໃດ ເມື່ອເຮົາບໍ່ຊອກຫາລູກໃນໂມງນະມັສການຄືຊອກຫາລູກຍາມກິນເຂົ້າ ລູກເຮົາກໍຈະແລ່ນຫລິ້ນຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບອາຫານຝ່າຍຈິດວິນຍານ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອໃຫຍ່ມາເຂົາຈຶ່ງເຊົາມາໂບດ. ພຣະເຢຊູຊົງຮັກເດັກນ້ອຍແລະຕ້ອງການໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາພຣະອົງບໍ່ແມ່ນມາໂບດຊຶ່ງ “ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາ ຢ່າຊູ່ຫ້າມເຂົາ” (ຂໍ້ 14ກ).

“ເພາະວ່າຮາຊອານາຈັກແຜ່ນດິນເປັນຂອງ ຄົນທີ່ເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ” (ຂໍ້ 14ຂ). ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີໃຈຢາກມາຫາພຣະອົງຄືເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມໍຣະດົກ. ອີກປະການນຶ່ງພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຖ່ອມຕົວລົງເໝືອນເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນໃຫຍ່ໃນຮາຊອານາຈັກສວັນ ຖ້າຜູ້ໃດຈະຮັບເດັກນ້ອຍຜູ້ນຶ່ງຢ່າງນີ້ໄວ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເຮົາ ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ຄົນນຶ່ງໃນໝູ່ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຊື່ອເຮົາໃຫ້ຫລົງຜິດ ຖ້າເອົາຫິນໂມ້ກ້ອນໃຫຍ່ຜູກຄໍຜູ້ນັ້ນຈົມລົງທະເລເລິກກໍດີກວ່າ” (ມັດທາຍ 18:4-6). “ຊົງວາງພຣະທັດໃສ່ເດັກນ້ອຍ” (ຂໍ້ 15). ແປວ່າ 1. ຍອມຮັບເຂົາໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ. 2. ວາງມືອວຍພອນເຂົາ.

3. ພໍ່ແມ່ແລະລູກ: (ເອເຟໂຊ 6:1-4)

ຈາກຂໍ້ 1-3 ແມ່ນໂປໂລເວົ້າກັບພວກລູກຂອງຄຣິສຕຽນ ທີ່ສາມາດແຍກອອກເປັນສອງພາກໃຫຍ່ດັ່ງນີ້:

1. ເປັນພຣະບັນຍັດຂໍ້ 5 ໃນພຣະບັນຍັດສິບປະການ. (ອິພຍົບ 20:12).
2. ເປັນຫລັກຈະຣິຍະທັມຂອງຄຣິສຕຽນ (Christian ethic).

ຄຳວ່າຈະຣິຍະທັມເປັນຄຳເວົ້າທີ່ເຮົາບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບຄຳເວົ້າຄຳນີ້ ແມ່ນແຕ່ຈະສະກົດຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະສະກົດແນວໃດ ແຕ່ຄຳເວົ້ານີ້ແປວ່າ ຄວາມຄິດແລະການປະພຶດດີຫລືບໍ່ດີຂອງຄຣິສຕຽນ. (the discipline dealing with what is good and bad and with moral duty and obligation).

ຄວາມສຳຄັນເພື່ອກະຕຸ້ນຈິດໃຈພວກລູກທັງຫລາຍໃຫ້ເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ຂອງຕົນມີຢູ່ສີ່ປະການຄື:

1. “ເຊື່ອຟັງບິດາມານດາ ເພາະເຫັນແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ຂໍ້ 1ກ).
2. “ເປັນການຖືກຕ້ອງ” (ຂໍ້ 1ຂ).
3. “ເປັນພຣະບັນຍັດຂໍ້ຕົ້ນ” (ຂໍ້ 2).
4. “ເພື່ອຢູ່ເຢັນເປັນສຸກແລະມີອາຍຸໝັ້ນຍົນ” (ຂໍ້ 3).

ຄຳເວົ້າສອງຄຳທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ແຕ່ບໍ່ຄືກັນເຊັ່ນ ຄຳວ່າ “**ເຊື່ອຟັງ ແລະ ໃຫ້ກຽດ**” (Obeying and honoring)

- ເຊື່ອຟັງ ແມ່ນເຮັດຕາມຄຳບອກສັ່ງໃຫ້ເຮັດ (To do as one is told).
- ໃຫ້ກຽດ ແມ່ນ ຮັກແລະນັບຖື (Respect and love).

ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ເປັນລູກວ່າ “ເຊື່ອຟັງບິດາມານດາ ເພາະເຫັນແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ມີຄວາມໝາຍວ່າ ເນື່ອງຈາກວ່າເຈົ້າຮັກແລະນັບຖືພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເຊື່ອຟັງບິດາມານດາຂອງເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນການປົກຄອງ, ຢູ່ໃນສາຍຄາເຮືອນຂອງບິດາມານດາ ສ່ວນການນັບຖືບິດາມານດານັ້ນແມ່ນຕ້ອງນັບຖືຕລອດຊີວິດ. ຫາກເຮົາທັງຫລາຍຟັງບໍ່ຄັກເຮົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ເຮົາເຊື່ອຟັງບິດາມານດາ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ການເຊື່ອຟັງບິດາມານດາເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກລູກຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງຢູ່ແລ້ວ ຍິ່ງໄປ

ກວ່ານັ້ນຍັງເປັນຫລັກຈະຣິຍະທັມທົ່ວໄປ ແຕ່ຖານະທີ່ເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນຫາກບໍ່ເຊື່ອຟັງບິດາມານດາຂອງຕົນແລ້ວເຮົາກໍຊົ່ວກວ່າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຕັ້ງຫລາຍເທົ່າ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ “ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ ແລະຜູ້ໃດໜຶ່ນປມາດບິດາມານດາ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍ” (ມັດທາຍ 15:4). ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້

ກ່າວມາແລ້ວຂ້າງເທິງ ເລື່ອງການເຊື່ອຟັງແລະການນັບຖືມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນແຕ່ທາກນັບຖືກໍຄວນເຊື່ອຟັງ.

“ຝ່າຍທ່ານທີ່ເປັນບິດາ, ຢ່າລົບກວນບຸດຂອງຕົນໃຫ້ຂັດເຄື່ອງໃຈ ແຕ່ຈົ່ງອົບຮົມເຂົາດ້ວຍການຕິສອນ ແລະ ການເຕືອນສະຕິຕາມຫລັກຄຳສອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ຂໍ້ 4). ໃນສັມຍຂອງໂປໂລແລະໃນສັງຄົມຂອງຊາດຍີວຜູ້ເປັນພໍ່ເວົ້າຫຍັງແລ້ວກໍແລ້ວພວກລູກງຽບມີການຕໍ່ວ່າຫລືຖາມແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ພວກລູກຈຳຕ້ອງນັບຖືໃຫ້ກຽດປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພໍ່ ເຖິງແມ່ນບໍ່ທຽງທັມກໍຍັງຕ້ອງເຮັດຕາມເພາະເປັນການໃຫ້ກຽດ. ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ພໍ່ມີອຳນາດກຳຈົງ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ໃຊ້ອຳນາດໂດຍທາງຜິດເຊັ່ນບັງຄັບຂົ່ມເຫງຂ້າຕີລູກຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ ແຕ່ຖ້າລູກຜິດຈົ່ງສັ່ງສອນເຂົາໃນທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອເຂົາຈະກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມແຜນການຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ສ່ວນການຕິສອນນັ້ນກໍຕ້ອງຢູ່ໃນຂອບເຂດ.

ຄຳຖາມ:

1. ສິ່ງນຶ່ງທ່ານຈື່ຈຳຄຳສັ່ງສອນຂອງພໍ່ແມ່ກ່ອນເຂົ້າໂຮງຮຽນ?
2. ສິ່ງນຶ່ງທີ່ທ່ານຈື່ໄດ້ຕອນມາໂບດໃໝ່ໆ?
3. ໃນບົດເພງສັດເສີນ 128 ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພອນ? ເປັນຫຍັງ?
4. ດ້ວຍເຫດໃດສາວິກຈື່ງບໍ່ຢາກໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາພຣະເຢຊູ? ສອນຫຍັງທ່ານແດ່?
5. ໂປໂລສອນຄວາມສັມພັນພໍ່ກັບລູກແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ຍາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຍາມແຂງແຮງ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ 116; ລູກາ 4:38-40; ຢາໂກໂບ 5:13-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ພສສ 116; ລູກາ 4:38-40; 2ກຣທ 12:1-10; ຢກບ 5:13-16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຂັກຂຸນໃຫ້ເຮົາອ້ອນວອນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເຮົາຈະເຊື່ອໃນການອ້ອນວອນຍາມເຮົາເຈັບປ່ວຍແນວໃດ?

ຈຸດສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງທ່ວງເຮົາສົມ.

ຄຳນຳ

ການເຈັບປ່ວຍເປັນສັດຕູອັນສຳຄັນຂອງທຸກຄົນ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜຫລີກລ້ຽງຈາກຄວາມເຈັບເປັນໄດ້ ທຸກຄົນທີ່ເຮົາເຈັບປ່ວຍເຮົາມັກຈະທີ່ໃຈໃນການງານຕ່າງໆຈົນເຖິງຂັ້ນບໍ່ຢາກໄດ້ບໍ່ຢາກດີອັນໃດເລີຍ, ເຮົາອາດທີ່ໄດ້ແຕ່ຢ່າຖອຍ ເພາະການຖອຍເປັນການປຣາຊັຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ. 1. ເພງສັຣເສີນ 116 ເຮົາຈະສຶກສາຕົວຢ່າງກະສັດທີ່ແຕ່ບໍ່ຖອຍ. 2. ລູກາ 4:38-40 ການຊົງໂຜດໃຫ້ດີໄຂ້. ແລະ 3. ຢາໂກໂບ 5:13-15 ອ້ອນວອນສຳລັບຄົນເຈັບ.

1. ຄຳອ້ອນວອນຂອງດາວິດ: (ເພງສັຣເສີນ 116:1-9)

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່ານັກປະພັນບົດເພງສັຣເສີນແມ່ນກະສັດສອງອົງມີຊື່ວ່າ ກະສັດດາວິດ ແລະກະສັດໂຊໂລໂມນ ເປັນຜູ້ປະພັນຫລາຍກວ່ານັກປະພັນອື່ນໆ. ຈຸດປະສົງຂອງນັກປະພັນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນ ເພື່ອການນະມັສການໃຫ້ມີປະສິດທິພາບໃນການຍ້ອງຍໍສັຣເສີນ ໂດຍແຕ່ງກາບກອນເປັນພາສາເຮັບເຮີແລ້ວຮ້ອງອອກມາເປັນສູງ ເພງເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອອັນໜັກແໜ້ນຂອງຜູ້ນະມັສການ, ໃນນັ້ນມີທັງການສາຣະພາບຄວາມຜິດບາບ, ການຂອບພຣະຄຸນ, ການເລົ່າໂລມຜູ້ຟັງ, ການທູນຂໍໃນເຮືອງຕ່າງໆ ດັ່ງໃນບົດເພງສັຣເສີນ 116 ທ່ານຈະເຫັນເປັນພາກສ່ວນດັ່ງນີ້;

ກ. ຂໍ້ 1-4 ກະສັດດາວິດຮ້ອງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າໃນຂະນະເພິ່ນມີການເຈັບປ່ວຍໜັກ.

ສັງເກດເຫັນດາວິດເລີ່ມດ້ວຍຄຳວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ເປັນຂໍ້ກຸນແຈເປີດທາງການໂອ້ລົມກັບພຣະເຈົ້າໂດຍການຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ດາວິດເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ “ພຣະອົງຊົງຟັງຂ້ານ້ອຍ ທຸກເທື່ອ

ທີ່ຂ້າໜ້ອຍຮ້ອງທາພຣະອົງ” (ຂໍ້ 1ຂ-2ກ). ມີນັກເທດສິນນຶ່ງວາດພາບໃນບົດເທດຂອງເພິ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້ານຶ່ງ ເນີ້ງຕົວງ່າງຫຼືພັງຄຳອ້ອນວອນຂອງກະສັດດາວິດ ເປັນພາບທີ່ງົດງາມຕາມຄຳສັ່ນສິນຂອງດາວິດ.

ຂ. ຂໍ້ 5-7 ກະສັດດາວິດຮ້ອງເພງຍົກຍ້ອງພຣະເຈົ້າ

“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເມດຕາແລະຊອບທັມ” (ຂໍ້ 5ກ) “ພຣະເຈົ້າຊົງຄຸ້ມຄອງຜູ້ທີ່ຂາດປ່ອນເພິ່ງພາອາສັຍ ເມື່ອ ຂ້າໜ້ອຍຕົກຕໍ່າລຳບາກ ພຣະອົງກໍຊ່ອຍຂ້າໜ້ອຍໃຫ້ພົ້ນ ຈິດໃຈຂອງຂ້າໜ້ອຍເອີ້ນຈົ່ງສົງບເທີ້ນ ເພາະພຣະອົງ ດີຕໍ່ຂ້າໜ້ອຍ” (ຂໍ້ 6-7).

ຄ. ຂໍ້ 8-11 ພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ

1. ຊົງຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ເພາະເພິ່ນປ່ວຍໜັກໃນເວລານັ້ນ.
2. ຊົງລະງັບນ້ຳຕາ ແປວ່າເພິ່ນເຊົາຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄວາມນ້ອຍໃຈ.
3. ຊົງຊ່ອຍບໍ່ໃຫ້ພ່າຍແພ້ຕໍ່ຄວາມເຈັບເປັນ.

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ດາວິດດຳເນີນຊີວິດຂອງເພິ່ນຢູ່ໃຕ້ພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ງ. ຂໍ້ 12-19 ດາວິດກ່າວຄຳກອນເພື່ອນະມັສການພຣະເຈົ້າ

ດາວິດໄດ້ກ່າວຄຳກອນເພື່ອເປັນການນະມັສການໂດຍການຂອບພຣະຄຸນທີ່ຊົງຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ໃນຄັ້ງນີ້, ເປັນການກ່າວດ້ວຍໃຈໂມທະນາພຣະຄຸນ ໂດຍຄິດວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດເໝາະສົມທີ່ຈະຖວາຍແກ່ພຣະອົງ ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງສັນຍາວ່າຈະຖວາຍບູຊາດ້ວຍການນະມັສການສັ່ນສິນພຣະເຈົ້າຢູ່ສເມີ.

2. ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດໃຫ້ດີໄຂ້: (ລູກາ 4:38-40)

ທ່ານຄົງຈື່ໄດ້ວ່າລູກາເປັນອະດີດທ່ານໝໍກ່ອນໜ້າມາເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ, ໃນນີ້ລູກາບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງອາ ການໄຂ້ໜັກຂອງແມ່ເມັງເປໂຕກໍເພາະວ່າທ່ານຮູ້ຈັກເຮືອງໄຂ້ຍຸງດີ ແຕ່ລູກາຢາກເນັ້ນນັກເຮືອງຮີດອຳນາດ ຂອງພຣະເຢຊູດັ່ງນີ້:

1. ພຣະເຢຊູມີອຳນາດເໜືອຄວາມເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ ພຽງແຕ່ພຣະອົງຊົງຫ້າມໄຂ້ເທົ່ານັ້ນນາງກໍດີ.
2. ລູກາເຫັນການອັສຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເພາະທ່ານຮູ້ວ່າຄົນທີ່ພົ້ນຈາກໄຂ້ຍຸງຈະຕ້ອງພັກພື້ນຫລາຍວັນ ຈຶ່ງມີແຮງ, ໃນກໍຣະນີຂອງແມ່ເມັງເປໂຕໄດ້ມີແຮງໃນທັນທີທັນໃດໂລດ ບໍ່ມີທ່ານໝໍໃດເຮັດໄດ້ ແນວນີ້.
3. ແມ່ເມັງເປໂຕຍິນດີຮັບໃຊ້ພຣະອົງແລະສາວິກຂອງພຣະອົງໃນເວລານັ້ນເລີຍ.
4. ພຣະເຢຊູຊົງປິ່ນປົວອີກຫລາຍຄົນໃນແລງວັນນັ້ນ, ລູກາເຄີຍເປັນທ່ານໝໍບໍ່ສາມາດປົວຄົນຫລາຍ ປານນີ້ໃນແລງດຽວ.

3. ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຈັບ: (ຢາໂກໂບ 5:13-16)

ມີຄຣິສຕຽນອາວຸໂສຜູ້ນຶ່ງຫຍຸ້ງຍາກກັບການງານຈົນບໍ່ມີເວລາອ່ານພຣະຄັມພີ ທັງບໍ່ມີເວລາລາອ້ອນວອນ ຕາມສົມຄວນ. ຢູ່ມາວັນນຶ່ງລາວເກີດເຈັບໜັກຈົນໄດ້ເຂົ້າໂຮງພະຍາບານທີ່ວຽງຈັນຫລາຍວັນ, ທ່ານຄົງວາດ ພາບເຫັນວ່າໂຮງພະຍາບານສາມສິບປີຜ່ານມາ, ບໍ່ມີໂທຣະສັບ, ບໍ່ມີທີວີ, ບໍ່ມີຫ້ອງແອ ແລະກໍບໍ່ມີຫ້ອງສ່ວນ ຕົວອີກ. ດັ່ງນັ້ນການນອນໂຮງພະຍາບານຫ້າມື້ກໍເປັນເວລາຍືດເຍື້ອຍາວນານກວ່າປົກກະຕິ, ວັນນຶ່ງທ່ານໝໍ

ມາກວດເທື່ອດຽວແລ້ວລໍຖ້າຈົນຮອດມື້ອື່ນທ່ານໝໍຈຶ່ງກັບມາກວດອາການໄຂ້ອີກເທື່ອນຶ່ງ. ດ້ວຍຄວາມອ້າງ
ວ້າງເປົ່າປຽວລາວຈຶ່ງຄົ້ນຖົງຢ່າມທີ່ລາວຖືໄປນໍາ ບັງເອີນໄປຈັບຖົງພຣະຄັ້ມພິກໍາເລີງຈັບມາອ່ານ ໃນທັນໃດ
ນັ້ນລາວກໍຊວາດຮູ້ເມື່ອຄົງວ່າລາວໄດ້ທ່າງເຫິນພຣະເຈົ້າຍ້ອນການງານອັນຫຍຸ້ງຍາກຈົນບໍ່ມີເວລາອ່ານພຣະ
ຄັ້ມພິທລີອ້ອນວອນແຕ່ຢ່າງໃດ ເວລານີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ລາວພັກຜ່ອນເພື່ອຈະມີເວລາໃຫ້ພຣະເຈົ້າ, ລາວໄດ້
ຮ້ອງໃຫ້ຂໍອະພິຍນໍາພຣະເຈົ້າ. ເຮືອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາຕ້ອງອ່ານພຣະຄັ້ມພິອ້ອນວອນເພື່ອຈິດວິນຍານ
ຂອງເຮົາເອງ ແລະເຮົາຄວນອ້ອນວອນເພື່ອກັນແລະກັນຢູ່ສເມີ.

“ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າທົນທຸກຫລື ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອ້ອນວອນ ມີຜູ້ໃດຊົມຊື່ນຍິນດີຫລື ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຮ້ອງເພງສັຣເສີນ.
ມີຜູ້ໃດເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍຫລື ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຊີນບັນດາເຖົ້າແກ່ໃນຄຣິສຕະຈັກມາອ້ອນວອນສໍາລັບຕົນ” (ຂໍ້ 13-
14ກ). “ຈົ່ງອ້ອນວອນເພື່ອກັນແລະກັນ ເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ດີພະຍາດ ຄໍາອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຊອບທັມກໍ
ມີຣິດສັກສິດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ” (ຂໍ້ 16ຂ). ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແນ່ແກ່ໃຈແລ້ວວ່າການອ້ອນວອນແມ່ນການໂອ
ລົມກັບພຣະເຈົ້າ ໃນການໂອລົມນີ້ເອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາກັບພຣະເຈົ້າມີຄວາມສັມພັນອັນໃກ້ຊິດສ່ວນຕົວ ໃນ
ຄວາມໃກ້ຊິດສ່ວນຕົວນີ້ເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງຢູ່ໃກ້ ເມື່ອເຮົາຫາກຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ໃກ້ເຮົາກໍຈະມີຄວາມ
ອົບອຸ່ນພາຍໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາ ເມື່ອເຮົາມີຄວາມອົບອຸ່ນພາຍໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາເຮົາກໍຈະກາຍເປັນຄົນຊອບ
ທັມເພີ່ມຂຶ້ນເປັນລໍາດັບໄປ. ດັ່ງທີ່ຢາໂກໂບກ່າວເຖິງຄົນຊອບທັມວ່າ “ຄໍາອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຊອບທັມກໍມີຣິດ
ສັກສິດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ” (ຂໍ້ 16ຂ). ແປວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຟັງແລະຕອບສນອງຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ຕອນຕົ້ນຂອງບົດຮຽນເຮົາເຫັນວ່າກະສັດດາວິດໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກ ແລະຫາຍດີຈາກຄວາມເຈັບເປັນເພາະເພິ່ນ
ອ້ອນວອນຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ມາຕອນທ້າຍນີ້ຢາໂກໂບຍັງບອກອີກວ່າ ຫາກເຮົາ
ມີທຸກ ຈົ່ງອ້ອນວອນ ເພື່ອຈະໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີ, ຫາກມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ຈົ່ງຮ້ອງເພງເພື່ອສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ຫາກມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມີຄວາມເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ ຈົ່ງເຊີນບັນດາເຖົ້າແກ່, ຜູ້ຮັບໃຊ້ມາອ້ອນວອນສໍາລັບຕົນ ການ
ເຮັດດັ່ງນີ້ເປັນການໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າດ້ວຍ ເພາະເຮົາສແວງຫາພຣະເຈົ້າກ່ອນສິ່ງອື່ນໃດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມ
ວ່າບໍ່ໃຫ້ໄປຫາທ່ານໝໍເພື່ອກວດພະຍາດຕາມຍຸກສມັຍ ພຣະເຈົ້າອາດເຮັດການອັດສະຈັນປົວທ່ານຜ່ານທາງ
ທ່ານໝໍກໍເປັນໄດ້. ເຮືອງການເຊີນພວກເຖົ້າແກ່ຫລືຜູ້ປົກຄອງມາອ້ອນວອນນັ້ນຂຶ້ນກັບສະພາບຂອງຜູ້ປ່ວຍ
ແລະບັນດາເຖົ້າແກ່ນັ້ນກໍສຸດແລ້ວແຕ່ທ້ອງຖິ່ນອີກ ເພາະວ່າໃນສມັຍຂອງຢາໂກໂບແລະສມັຍນີ້ມີຄວາມ
ແຕກຕ່າງກັນ ດັ່ງທີ່ເຫັນໃນທີວີ, ໄດ້ຍິນໃນວິທະຍຸ ແລະໂທຣະສັບ ພວກເພິ່ນກໍອ້ອນວອນເພື່ອກັນແລະກັນ
ຕາມສະພາບການຂອງໃຜລາວຜ່ານທີວີ, ຜ່ານວິທະຍຸ ແລະຜ່ານໂທຣະສັບອີກ.

ນາຍທະຫານຜູ້ນຶ່ງມາອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຂ້ອຍໃຊ້ເບັ້ງລ່ອຍທີ່ເມືອງອື່ນ ພຣະເຢຊູຕົກລົງຈະໄປ
ໂຜດຊາຍເບັ້ງນັ້ນ ແຕ່ນາຍຮ້ອຍຜູ້ນີ້ຮູ້ຈັກຣິດອໍານາດພຣະເຢຊູຈຶ່ງທູນວ່າ “ຂໍທ່ານກ່າວເທົ່ານັ້ນຄົນໃຊ້ຂອງ
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະດີພະຍາດ” (ມັດທາຍ 8: 8). ນາຍຮ້ອຍຜູ້ນີ້ມີຄວາມເຊື່ອຈົນພຣະເຢຊູຍ້ອງວ່າ “ແມ່ນໃນພວກ
ອິສຣາເອນເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ພົບຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ທໍ່ນີ້” (ມັດທາຍ 8:10ຂ). ຢາໂກໂບເນັ້ນໜັກເຮືອງການອ້ອນວອນ
ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອວ່າ “ຄໍາອ້ອນວອນທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ປ່ວຍນັ້ນລອດພົ້ນ ແລະອົງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງໂຜດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນລຸກຂຶ້ນດີເປັນປົກກະຕິ ແລະຖ້າຜູ້ນັ້ນໄດ້ເຮັດຜິດບາບ ພຣະອົງກໍຈະຊົງໂຜດ
ອະພິຍໃຫ້” (ຢາໂກໂບ 5:15).

ດັ່ງນັ້ນການອ້ອນວອນຜ່ານທາງທິວິ, ຜ່ານທາງວິທະຍຸ ຫລືຜ່ານທາງໂທລະສັບກໍ່ດີ ທຸກຢ່າງເກີດຜົນໄດ້ທາກ ຜູ້ອ້ອນວອນມີຄວາມເຊື່ອ ຫລືຜູ້ຂໍໃຫ້ອ້ອນວອນມີຄວາມເຊື່ອຈະເກີດຜົນ, ໃນກໍລະນີຜູ້ປ່ວຍບໍ່ເຊື່ອແຕ່ຜູ້ ອ້ອນວອນເຊື່ອແລະຊອບທັມກໍ່ເກີດຜົນໄດ້ຄືກັນ “ຄໍາອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຊອບທັມກໍ່ມີຮິດສັກສິດເຮັດໃຫ້ເກີດ ຜົນ” (ຢາໂກໂບ 5:16ຂ).

ຄໍາຖາມ:

1. ກະສັດດາວິດປ່ວຍເກືອບຕາຍເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີໃຈອ້ອນວອນ?
2. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົວກະສັດດາວິດຢ່າງໃດ?
3. ເປັນຫຍັງດາວິດຈຶ່ງດໍາເນີນຊີວິດພາຍໃຕ້ການນໍາຂອງພຣະເຈົ້າ?
4. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊ່ອຍຫຍັງແມ່ເມັງຂອງສາວິກເປໂຕ?
5. ດົນບານໃດນາງຈຶ່ງດີເປັນປົກກະຕິ?
6. ເມື່ອດີແລ້ວນາງເຮັດຫຍັງ?
7. ເປັນຫຍັງຢາໂກໂບຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຄຣິສຕຽນອ້ອນວອນ?
8. ຄໍາອ້ອນວອນຂອງຄົນແນວໃດຈຶ່ງເກີດຜົນ.

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ຕ້ອງເພິ່ງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 11:17-26; ໂຣມ 8:38-39; 1ເທຊະໂລນິກ 4:13-18

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ໂຢຮັນ 11:1-26; ໂຣມ 8:31-39; 1ເທຊະໂລນິກ 4:13-18

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເມື່ອມີຜູ້ເສັງຊີວິດເຮົາຄວນໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເຮົາຈະຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າແນວໃດເມື່ອມີຜູ້ເສັງຊີວິດ?

ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ຈັກເຮັດຢ່າງໃດເມື່ອມີຄົນເສັງຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ການຕາຍເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນ ເພາະວ່າມັນເປັນການໂສກເສົ້າທີ່ສຸດທີ່ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງທີ່ເຮົາຮັກໄດ້ຈາກໄປ ອີກປະການນຶ່ງການສູນເສັງຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໃນຄອບຄົວນັ້ນຖານະການເປັນຢູ່ຂອງຄອບຄົວຍ່ອມຈະມີການປ່ຽນແປງໄປໃນທາງລົບ ແຕ່ໂລກນີ້ຊ່າງອານິຈັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜຫລີກລ້ຽງຄວາມຕາຍໄດ້. ຖານະທີ່ເຮົາເປັນຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າເຮົາຄວນໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້ທັງຜູ້ຢູ່ແລະຜູ້ໄປ.

1. ຮີດອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍ: (ໂຢຮັນ11:17-26)

ລາຊະໂຣຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງນາງມາຣີອາແລະນາງມາທາເກີດການເຈັບປ່ວຍຢ່າງໜັກ ດັ່ງນັ້ນທັງສອງໄດ້ໃຊ້ຄົນໃຊ້ໃຫ້ໄປຫາທູນຂໍຄວາມຕໍ່ພຣະເຢຊູໂດຍຫວັງໃຈວ່າເພິ່ນຈະໄດ້ມາວາງມືຫລືປົວລາວໃຫ້ດີຈາກການປ່ວຍນັ້ນ, ເມື່ອພຣະເຢຊູຮັບຊາບແລ້ວກໍຍັງບໍ່ໄປແຕ່ສັ່ງຄວາມຕໍ່ຜູ້ມາສົ່ງຂ່າວວ່າ “ການປ່ວຍນີ້ບໍ່ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍດອກ ແຕ່ເກີດຂຶ້ນເພື່ອກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮັບກຽດຕິຍົດເພາະການປ່ວຍນີ້” (ຂໍ້ 4). ພຣະເຢຊູຊົງຊາບແລ້ວວ່າລາຊະໂຣຈະຕາຍແລະກັບຄືນມາມີຊີວິດອີກເພື່ອເປັນໂອກາດໃຫ້ສະແດງການອັດສະຈັນອັນໃຫຍ່ ແຕ່ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງພາກັນເຂົ້າໃຈວ່າລາຊະໂຣຈະບໍ່ຕາຍຍ້ອນການປ່ວຍຄັ້ງນີ້. ຕໍ່ມາລາຊະໂຣກໍຕາຍແລະເຂົາເອົາລົບໄປໄວ້ໃນອຸປະໂຫມງຕາມຮີດຄອງປະເພນີ.

ຫລັງເສັດພາຣະແລ້ວພຣະເຢຊູຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກສາວິກວ່າ “ລາຊະໂຣເພື່ອນຂອງເຮົາກໍຫລັບໄປແລ້ວ ແຕ່ເຮົາຈະໄປບຸກລາວໃຫ້ຕື່ນ ພວກສາວິກຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າຜູ້ປ່ວຍນອນຫລັບ ລາວຄົງຈະດີປ່ວຍ” (ຂໍ້ 11) ຄຳວ່າ “ເພື່ອນ” ທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຢຊູມີຄວາມສຳພັນກັບລາຊະ

ໂຮຢ່າງໃກ້ຊິດ “ລາຊະໂຣເພື່ອນຂອງເຮົາກໍຫລັບໄປ” ພຣະເຢຊູເວົ້າວ່າຄົນທີ່ຕາຍໃນຄວາມເຊື່ອນັ້ນຖືວ່າ ເປັນການນອນຫລັບ ແຕ່ພວກສາວິກເຂົ້າໃຈວ່າການນອນຫລັບເປັນການພັກພື້ນຈາກການປ່ວຍເພື່ອມີແຮງ ຈຶ່ງທູນວ່າ “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າຜູ້ປ່ວຍນອນຫລັບ ລາວຄົງຈະດີປ່ວຍ”. ດ້ວຍເຫດວ່າສາວິກບໍ່ເຂົ້າໃຈນີ້ເອງ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວຢ່າງແຈ້ງວ່າ “ລາຊະໂຣຕາຍແລ້ວ” (ຂໍ້ 14).

ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າວັນເວລາແລະວິທີການຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຕ່າງກັບມະນຸດທົ່ວໄປ, ຄືພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໄປຕາມ ເຊັ່ນຂອງນາງມາທາແລະນາງມາຣິອາໃຫ້ໄປເບິ່ງລາຊະໂຣຕອນລາວນອນປ່ວຍຢູ່ ພຣະເຢຊູໄດ້ນ່ວງນ່ວງ ເວລາຈົນເຖິງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກຳໜົດຄືເວລາທີ່ລາຊະໂຣຕາຍແລ້ວ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຂວນສາວິກໄປຫາ ລາຊະໂຣ “ພວກເຮົາພາກັນໄປຫາລາວເທາະ” (ຂໍ້ 15ຂ). ເມື່ອພຣະເຢຊູມາເຖິງນາງມາທາຈຶ່ງທູນວ່າ “ນາຍ ເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ນັ້ນອາດຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຄົງບໍ່ຕາຍ” (ຂໍ້ 21). ເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່ານາງມາທາກຳລັງຕິ ຕຽນພຣະເຢຊູທີ່ເພິ່ນບໍ່ມາຕອນລາຊະໂຣປ່ວຍ ຫລືນາງມີຄວາມເຊື່ອວ່າຖ້າພຣະອົງຢູ່ຄົງປົວລາວໃຫ້ດີແລ້ວ, ຫາການາງມີຄວາມເຊື່ອແນວນັ້ນກໍເປັນການຖືກຕ້ອງ ເພາະວ່າຜູ້ໃດທີ່ມີພຣະເຢຊູຢູ່ດ້ວຍຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຕາຍຈັກ ເທື່ອທາງດ້ານຈິດວິນຍານ. “ທຸກຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະວາງໃຈເຊື່ອໃນເຮົາ ກໍຈະບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ ເຈົ້າເຊື່ອຂໍ້ ນີ້ຫລື” (ຂໍ້ 26). ແລະຕໍ່ມາພຣະອົງກໍເຮັດການອັດສະຈັນອັນໃຫຍ່ເອີ້ນລາຊະໂຣໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ (ຂໍ້ 38-44).

2. ຮັກເໝືອຄວາມຕາຍ: (ໂຣມ 8:38-39)

ເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວແຜ່ນດິນໄຫວ, ຂ່າວໄຟໄໝ້, ຂ່າວເຮືອງນ້ຳຖ້ວມ, ຂ່າວອຸປະຕິເຫດ, ຂ່າວການຂ້າຟັນລັ່ນ ແທງ, ຂ່າວການຂ້າເຈົ້າເອົາຂອງ, ຕລອດເຖິງຂ່າວການຂົ່ມເຫງຄຣິສຕຽນ ຈົນໄລ່ອອກຈາກໝູ່ບ້ານ ຫລືຖືກ ຂ້າຢ່າງທໍຣະມານ ຂ່າວເລົ່ານີ້ເປັນຂ່າວໜ້າຕື່ນຕົກໃຈແລະເສົ້າໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຂ່າວເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ເຮົາໂສກເສົ້າກໍຈິງ ແຕ່ຂ່າວທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເສົ້າໃຈໄປກວ່ານັ້ນຄືຂ່າວຮ້າຍເກີດຂຶ້ນໃນຄອບຄົວເຮົາເອງ. ສິ່ງທີ່ ໜ້າແປກແມ່ນເກືອບທຸກຄົນ ທັງຜູ້ເຊື່ອແລະບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈະພາກັນຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າໃນຍາມມີຂ່າວ ຫລືປະເຊີນກັບເຄາະຮ້າຍ ມັນເປັນການຖືກຕ້ອງທີ່ຈະຕ້ອງຮ້ອງຫາພຣະອົງດັ່ງທີ່ນາງມາຣິອາແລະນາງມາ ທາໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປຫາພຣະເຢຊູໃຫ້ມາຊ່ອຍລາຊະໂຣ.

ອັດສາວິກໂປໂລເລົ້າໂລມໃຈພິນ້ອງຄຣິສຕຽນໃນພຣະທັມໂຣມ 8 ບໍ່ໃຫ້ທ້ຖອຍຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ໂດຍສເນີໃຫ້ເຫັນວ່າ ການຕື່ນຕົກໃຈກໍດີ, ການໂສກເສົ້າ, ການທຸກທໍຣະມານ ຕລອດເຖິງການຖືກຂົ່ມເຫງ ເພາະພຣະເຢຊູກໍດີ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດມາທຽບສະໄໝງ່າຣາສີທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບໃນຂ້າງໜ້າບໍ່ໄດ້ແທ້ ເພາະສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນນຳເຮົາກໍພຽງຊົ່ວຄາວ ສ່ວນສະໄໝງ່າຣາສີທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບນັ້ນຈະຮັບຕລອດໄປເປັນນິດ. “ດ້ວຍວ່າການເອົາໃຈໃສ່ຢູ່ໃນຝ່າຍມະນຸດນັ້ນກໍຄືຄວາມຕາຍ ແລະການເອົາໃຈໃສ່ຝ່າຍພຣະວິນຍານນັ້ນກໍ ຄືຊີວິດແລະສັນຕິສຸກ” (ຂໍ້6). ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າຕໍ່ເຫດການຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນ ເຮົາໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈໄດ້ ແຕ່ຢ່າເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນພິເສດ ແຕ່ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ເຮືອງພຣະວິນຍານກໍ ດີກວ່າ ເພາະວ່າການເອົາໃຈໃສ່ຝ່າຍພຣະວິນຍານນັ້ນສາມາດຂັບໄລ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໄດ້.

“ເຫດວ່າເຮົາເຊື່ອຢ່າງພົ້ນຄົງວ່າ ຄວາມຕາຍຫລືຊີວິດກໍດີ, ເຫວະດາຫລືຜູ້ປົກຄອງກໍດີ, ສິ່ງທີ່ມີຢູ່ດຽວນີ້ ຫລື ສິ່ງທີ່ຈະມາໃນພາຍໜ້າກໍດີ, ຫລືຮິດເດດທັງຫລາຍ, ຄວາມສູງ, ຫລືຄວາມເລິກກໍດີ, ຫລືສິ່ງອື່ນໃດທີ່ໄດ້ຊົງ ສ້າງແລ້ວກໍດີ ກໍຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຂາດຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍນັ້ນ” (ຂໍ້ 38-39). ໂປໂລກ່າວຄຳຢືນຢັນອັນໜັກແໜ້ນດ້ວຍເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນ ບ້ອມກຳບັງແລະເປັນຄວາມລອດພົ້ນຂອງຜູ້ເຊື່ອ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າເໜືອສິ່ງທັງປວງ ບໍ່ມີຄວາມ ທຸກຍາກລຳບາກອັນໃດ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກຮະວ່າງພຣະເຢຊູກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງແຍກຈາກກັນໄດ້ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍອມຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພາະຊົງຮັກໂລກ ແຕ່ແລ້ວໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງກໍຊົງຟື້ນຄືນ ມາຈາກຕາຍແລ້ວສະເດັດຂຶ້ນສວັນທັງເປັນ. ໂປໂລໄດ້ເຫັນຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະເຢຊູ ຄືພຣະ ອົງສະເດັດລົງມາສູ່ໂລກບໍ່ແມ່ນມາສ່ຽງຕາຍເພື່ອຊ່ອຍມະນຸດໃຫ້ຟື້ນ ແຕ່ພຣະອົງມາຕາຍແທນຄວາມຜິດ ບາບຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໃຫ້ຟື້ນ ດັ່ງນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງກ້າເວົ້າວ່າ “ຄວາມຕາຍຫລືຊີວິດກໍດີ” ແປວ່າແມ່ນຈະ ຫ້າມປາມບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອຫລືຖືກຂ້າຕາຍກໍຈະບໍ່ລົມຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນພຣະເຢຊູທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ ພຣະເຢຊູມີ ຄວາມຮັກຫລາຍຈົນບໍ່ຢ້ານຕໍ່ຄວາມຕາຍ ໂປໂລກ່າວຕອບສນອງວ່າໂປໂລກໍຮັກພຣະເຢຊູຫລາຍຈົນບໍ່ ຢ້ານຕໍ່ການຖືກຂົ່ມເຫງຈົນຖືກຂ້າຕາຍ ເພາະການຕາຍໃນພຣະເຢຊູເປັນຜົນກຳໄຮ.

3. ຜູ້ເຊື່ອບໍ່ຂາດຄວາມຫວັງ: (1ເທຊະໂລນິກ 4:13-18)

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດບໍ່ແມ່ນເຮືອງທີ່ຈະເຂົ້າໃຈງ່າຍດາຍ ເພາະວ່າເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດບໍ່ສາມາດເອົາຄວາມຮູ້ມາພິສູດໃຫ້ເຂົ້າໃຈໄດ້, ຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈຳຕ້ອງອາໄສຄວາມ ເຊື່ອແລະການຊົງເປີດເຜີຍຈາກພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈໄດ້. ໂປໂລໄດ້ສອນຄຣິສຕຽນໃຫ້ ມີໃຈຈິດຈໍ່ລໍຄອຍວັນສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ພີ່ນ້ອງກໍຍອມຮັບຟັງ ແຕ່ເມື່ອເຂົາມີຄົນຮັກແພງ ຕາຍໃນຄວາມເຊື່ອເຂົາຈຶ່ງມີຄຳຖາມຂຶ້ນມາວ່າ ຄົນທີ່ຕາຍໃນຄວາມເຊື່ອເດ ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດກັບມາ ເຂົາຈະຢູ່ໃນກາຍໃດ? ແລະຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນຕາຍເດ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາຈະເປັນແນວໃດ? ຄຳນີ້ຖາມຍັງ ເປັນຄຳຖາມຂອງນັກສາສນາສາດທົ່ວໂລກ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງພິຈາລະນາຕອບຄວາມຂ້ອງໃຈຂອງພີ່ ນ້ອງເມືອງເທຊະໂລນິກດ້ວຍຄວາມຣະມັດຣະວັງຢ່າງນີ້; “ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ພວກເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງ ຫລາຍຮູ້ຈັກຄວາມຈິງເຮືອງຄົນທີ່ຫລັບໄປນັ້ນ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ໂສກເສົ້າເໝືອນດັ່ງຄົນອື່ນທີ່ບໍ່ມີ ຄວາມຫວັງ” (ຂໍ້ 13). “ພຣະເຈົ້າຈະຊົງນຳບັນດາຄົນທີ່ຫລັບໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ກັບມາກັບພຣະອົງ” (ຂໍ້ 14ຂ). ຄຳວ່າ “ຄົນທີ່ຫລັບໄປ” ແມ່ນຄຳເວົ້າດຽວກັນທີ່ພຣະເຢຊູເວົ້າວ່າ ““ລາຊະໂຣເພື່ອນຂອງເຮົາກໍຫລັບໄປ”” ດ້ວຍວ່າຄົນທີ່ຕາຍໃນຄວາມເຊື່ອມີຄຳສັບວ່າ “ຫລັບ” ເພາະວ່າ “ພຣະເຈົ້າຈະຊົງນຳບັນດາຄົນທີ່ຫລັບໄປ ແລ້ວນັ້ນໃຫ້ກັບມາກັບພຣະອົງ” (ຂໍ້ 14ຂ). ສາສນາຈານຝ່າຍພຣະຄັມພິໃໝ່ຜູ້ນຶ່ງຖາມແລະຕອບຄຳຖາມນີ້ ວ່າ; “ຖ້າດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູຟື້ນພຣະຊົນໃນຮ່າງກາຍໃດ?” ຖ້າຈະເວົ້າວ່າຮ່າງກາຍເດີມ ເປັນຫຍັງພວກສາວິກ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຈົບພຣະອົງ? ຖ້າຈະເວົ້າວ່າຮ່າງກາຍໃໝ່ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີຮອຍບາດແຜໃຫ້ສາວິກພິສູດ? ຄຳ ຖາມແລະຄຳຕອບຂອງສາສນາຈານຝ່າຍພຣະຄັມພິໃໝ່ຜູ້ນີ້ຍັງເປັນປົນສາ.

ໂປໂລຕອບຄຳຖາມຂອງພີ່ນ້ອງເມືອງໂກຣິນໂທຢ່າງຍືດຍາວໃນ 1ໂກຣິນໂທ 15:34-58 ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ ຕົວຢ່າງເມັດພືດທີ່ວ່ານລົງດິນຈະຕ້ອງຮັບການປ່ຽນແປງເມື່ອເກີດຂຶ້ນເປັນຕົ້ນຫລືເປັນເຄືອ, ໃນຂໍ້ 42 ໂປໂລ

ເວົ້າເຖິງຮ່າງກາຍທີ່ຖືກຝັງລົງດິນເພາະຮ່າງກາຍມາຈາກດິນຈຶ່ງເນົ່າເປື້ອນ ເມື່ອຮ່າງກາຍໃຫມ່ປາກົດກໍຈະມີ ຍິດແລະມີສະຖາຣາສີ. ເຖິງແມ່ນຄຣິສຕຽນຈະອ່ານອີກຈັກເທື່ອຄໍາຕອບຂອງສາສນາຈານຝ່າຍພຣະຄັມພີ ໃໝ່ແລະຄໍາຕອບຂອງໂປໂລຍັງເປັນປີສນາຢູ່.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອເຊກຽນຖືກສັ່ງໃຫ້ປະກາດໃຫ້ກະດູກຫລ້ອນ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ຕາຍໄປຕັ້ງດິນນານຈົນ ກາຍເປັນກະດູກຫລ້ອນ ໃນເວລານັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງຖາມເອເຊກຽນວ່າ “ມະນຸດເອີຍ, ກະດູກເຫລົ່ານີ້ຄົນມີຊີ ວິດອີກໄດ້ບໍ່?” (ເອເຊກຽນ 37:3ກ). ສັງເກດຄໍາຖາມເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍຄໍາວ່າ “ມະນຸດເອີຍ” ບໍ່ແມ່ນເອເຊກຽນ ເອີຍ ບາງທີຄໍາຖາມນີ້ອາດມາເຖິງມະນຸດທຸກຄົນ, ໃນຕອນນັ້ນເອເຊກຽນທູນຕອບພຣະເຈົ້າວ່າ “ຂ້າແດ່ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ເຮືອງນີ້” (ເອເຊກຽນ 37:3ຂ). ແມ່ນແລ້ວບໍ່ມີໃຜຮູ້ແນ່ນອນນອກຈາກພຣະ ເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ໂປໂລໄດ້ແນະນໍາພີ່ນ້ອງເມືອງເທຊະໂລນິກບໍ່ໃຫ້ໂສກເສົ້າຮ້ອງໄຫ້ໃນເມື່ອມີຄົນຮັກແພງໄດ້ຕາຍໄປ ເພາະ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະຄືນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ “ພວກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ ກໍຈະຄືນມາກ່ອນ ຫລັງຈາກນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ມີຊີວິດຍັງເປັນຢູ່ກໍຈະຖືກຮັບຂຶ້ນໄປໃນເມກພ້ອມກັບຄົນ ພວກນັ້ນ ແລະຈະພົບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນພ້າວາກາດ ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ພວກເຮົາກໍຈະຢູ່ນໍາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນນິດ” (ຂໍ້ 16-17). ສລຸບແລ້ວແມ່ນສອນໃຫ້ເຮົາມີໃຈຈິດຈໍ່ລໍຄອຍວັນນັ້ນ ແທນທີ່ຈະມາຮ້ອງໃຫ້ແບບ ຄົນບໍ່ມີຄວາມຫວັງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນຂະນະທີ່ທ່ານມີບັນຫາລາງເທື່ອເບິ່ງຄືພຣະເຈົ້າບໍ່ຢູ່ນໍາບໍ່?
2. ບົດຮຽນວັນນີ້ເລົ່າໂລມໃຈທ່ານຢ່າງໃດ?
3. ການສະເດັດຄືນມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູຊ່ອຍເຊີດຊູຈິດໃຈທ່ານຢ່າງໃດ?
4. ແມ່ນໃຜຮູ້ແນ່ນອນວ່າເຮືອງຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະຄືນມາໃນຮ່າງກາຍໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິທຣ໌